

สำเนา

○ คำพิพากษา

(ต. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ ๑๘๖๐/๒๕๕๖

คดีหมายเลขแดงที่ ๗๗๑/๒๕๕๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๑๗ เดือน พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

นางทัศนีย์ พรหมบุตร ที่ ๑

ผู้ฟ้องคดี

นางเชื้อม ลอยเลิศหล้า

โดยนางทองสุข แสงดิษฐ ในฐานะผู้จัดการมรดก ที่ ๒

นางทองดี ดันเต็ง ที่ ๓

นางสาวสิริรัตน์ ดันเต็ง ที่ ๔

นางเหล็ก อุ่นเจริญ ที่ ๕

นายจำลอง เสียงนา ที่ ๖

นางผิว คลังทรัพย์ ที่ ๗

นายวัลลภ ศิริมงคล

โดยนางบุญเทียน ศิริมงคล ในฐานะผู้จัดการมรดก ที่ ๘

นางบุญเทียน ศิริมงคล ที่ ๙

นางประเสริฐ ปัญญาจันทร์

โดยนางสาวเฉลิม ปัญญาจันทร์ ในฐานะทายาทโดยธรรม ที่ ๑๐

นางละมัย แก้วกำเนิด ที่ ๑๑

นางสอิ่ง เจริญลักษณ์

โดยนางสาวบังเอิญ เจริญลักษณ์ ในฐานะทายาทโดยธรรม ที่ ๑๒

นายพรหม สุริวงศ์ชมภู

โดยนางดาราวรรณ สุริวงศ์ชมภู ในฐานะทนายทนายโดยธรรม ที่ ๑๓

นางบุญปลุก จันท์ทับทิม

โดยนางเพียงใจ จันท์ทับทิม ในฐานะผู้จัดการมรดก ที่ ๑๔

นางเพ็ชร คล้อยตาม ที่ ๑๕

นางสาวทองคำ พันโนราช ที่ ๑๖

ร้อยตำรวจตรี ประจวบ มณีพิมพ์

โดยนายบรรเจิด มณีพิมพ์ ในฐานะทนายทนายโดยธรรม ที่ ๑๗

นายหลั่ง ตรีโสภา

โดยนายชาญชัย ตรีโสภา ในฐานะทนายทนายโดยธรรม ที่ ๑๘

นายบุญช่วย สังข์วัฒนะ

โดยนางยุพา ทองกษัตริย์ ในฐานะทนายทนายโดยธรรม ที่ ๑๙

นางสังเวียน ยวงประสิทธิ์ ที่ ๒๐

นางเป่า ตรีโสภา

โดยนายประจวบ ตรีโสภา ในฐานะทนายทนายโดยธรรม ที่ ๒๑

นางอ่อง แก่นจันทร์ ที่ ๒๒

นางสาวถวิล แก่นจันทร์

โดยนางอ่อง แก่นจันทร์ ในฐานะผู้จัดการมรดก ที่ ๒๓

นางสาวอำพร เอี่ยมสำอางค์ ที่ ๒๔

นางทองสุข แสงดิษฐ ที่ ๒๕

นายประทีป ทานมัย ที่ ๒๖

นางชลอ ชุมมาตย์ ที่ ๒๗

นางจันทร์ ขลุ่ยนาค ที่ ๒๘

นางบุญสม แสงนวลศรี ที่ ๒๙

นางผาย รุ่งเจริญ ที่ ๓๐

นายประสิทธิ์ เอี่ยมยิ่ง ที่ ๓๑

นางสาวเริ่มจรรยา เจริญลักษณ์ ที่ ๓๒

นายสุรพงษ์ พวงจำปา ที่ ๓๓

นางเล็ก เปลี่ยนทา

โดยนายปัญญา สิงห์นรมย์ ในฐานะทนายทนายโดยธรรม ที่ ๓๔

นายชั้น หุ้มกระโทก

โดยนายใบ หุ้มกระโทก ในฐานะผู้จัดการมรดก ที่ ๓๕

นางสาวอรพรรณ พรหมบุตร ที่ ๓๖

นางสาวอัจฉรา โรจน์พงษ์เกษม ที่ ๓๗

นางสาวชาริตา เจริญลักษณ์ ที่ ๓๘

นายสาโรจน์ ประเสริฐสุด ที่ ๓๙

นายพรหมา ถนอมยศ ที่ ๔๐

นางสุมาลี พ่วงเพชร

โดยนายบรรเจิด มณีพิมพ์ ในฐานะทนายทนายโดยธรรม ที่ ๔๑

นางต๋น เดชวงษ์ ที่ ๔๒

นางจอมศรี คุ่มบุงคล้า ที่ ๔๓

นางเฉลียว ชูราช ที่ ๔๔

นางสาวนุชจรี บุญประภา ที่ ๔๕

นายจรรยา มาลาตาษ

โดยนางยุพิน มาลาตาษ ในฐานะผู้จัดการมรดก ที่ ๔๖

นางหวล สีนวล ที่ ๔๗

นางสุนีย์ ทองใส ที่ ๔๘

นางยุพิน มาลาตาษ ที่ ๔๙

นางสาวประวิง ขำมา ที่ ๕๐

นางประจวบ เกื้อนรอด

โดยนายขจร บุญครอง ในฐานะทนายทนายโดยธรรม ที่ ๕๑

นางอัญชนา พุ่มสัมฤทธิ์ ที่ ๕๒

นางสาวพจพร มณีพิมพ์ ที่ ๕๓
 นางสาวพัชรี รัชนิกร ที่ ๕๔
 นายพงศ์พันธ์ บุญประภา ที่ ๕๕
 นายสุวรรณ แก้วกำเนิด เข้าแทนที่
 นายวิน แก้วกำเนิด คู่กรณีผู้ซึ่งถึงแก่ความตาย ที่ ๕๖
 นางประไพศรี สำรองกิจ ที่ ๕๗
 นางณัฐมน ประเสริฐศรี ที่ ๕๘
 นางสมหมาย โพธิ์เจริญ ที่ ๕๙
 นายบุญชูร ชาญก้าแหง เข้าแทนที่
 นางทองหล่อ ชาญก้าแหง คู่กรณีผู้ซึ่งถึงแก่ความตาย ที่ ๖๐
 นางสมจิตร์ รักสุจริต
 โดยนายอินทร์ รักสุจริต ในฐานะทนายทโดยธรรม ที่ ๖๑
 นางสาวสุนิตย์ จันท์ฉาย ที่ ๖๒
 นางสาวยุพา ทองใส ที่ ๖๓
 นางน้อย วงษ์เขียน ที่ ๖๔
 นางสมบัติ บุตรน้ำเพชร ที่ ๖๕
 นางเล็ก สำรองกิจ ที่ ๖๖
 นางสละ พงษ์วิเชียร
 โดยนางสาวเอื้อง ผาสุกรม ในฐานะผู้จัดการมรดก ที่ ๖๗
 นางสาวจิตติภา บุญสุข ที่ ๖๘
 นางลาวี นาสุทธิ (ป่องเกตุ) ที่ ๖๙
 นางสาวสาคร บุญเกิด ที่ ๗๐
 นางคำ ดวงวิไล ที่ ๗๑
 นางสาวสมบัติ บัวแดง ที่ ๗๒
 นางสาววันดี นาคเนียม ที่ ๗๓
 นางสาวปาริชาติ นาคเนียม ที่ ๗๔

นางระเบียบ เจริญลักษณ์ ที่ ๗๕

นายสตีลย์ จันทวาท ที่ ๗๖

นางดาราวรรณ สุริวงศ์ชมภู ที่ ๗๗

นางสาวพินิตา พันธนะหิรัญ ที่ ๗๘

นางสาวพรพิศ อัจหาญ ที่ ๗๙

นางนิตร พันธุ์ดี ที่ ๘๐

นายไพบุลย์ โกวิหาร ที่ ๘๑

นางสาววรรณ ดิมานพ

โดยนางสาววัลยา มณีพิมพ์ ในฐานะทายาทโดยธรรม ที่ ๘๒

นางสาวเรียม เจริญลักษณ์ ที่ ๘๓

นางสาวบัวจรัส ยอดมะลิ ที่ ๘๔

นายสำเร็จ ฉ่ำพันธ์ ที่ ๘๕

นางสาวดา ศรียาวงษ์

โดยนางสาวลัดดา ดอนพล ในฐานะทายาทโดยธรรม ที่ ๘๖

นางลำไย เรไร ที่ ๘๗

นางสาวสำรวย จันทรแจ่ม ที่ ๘๘

นางม้วย เขยสูงเนิน ที่ ๘๙

นายบุญดา อาจคำพันธ์

โดยนางนาง อาจคำพันธ์ ในฐานะทายาทโดยธรรม ที่ ๙๐

นางบุญนาค สิงห์พันธ์

โดยนายไพรัช สิงห์พันธ์ ในฐานะทายาทโดยธรรม ที่ ๙๑

ระหว่าง

กระทรวงสาธารณสุข ที่ ๑

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๒

กรมควบคุมโรค ที่ ๓

อธิบดีกรมควบคุมโรค ที่ ๔

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๙๐ และผู้ฟ้องคดีที่ ๙๑ ซึ่งร้องสอดเข้ามาเป็นคู่กรณีฝ่ายผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๓ ฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๐๕ คน (ที่ถูกคือ ๙๑ คน) อาศัยอยู่ที่เคหะคลองเตย แขวงคลองเตย เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๓๙ เกิดเหตุอุบัติเหตุภัยสารเคมีระเบิดอย่างรุนแรงที่บริเวณโกดังเก็บสินค้าที่ทำเรือแห่งประเทศไทย คลองเตย โดยมีสาเหตุเกิดจากการสันดาปของสารฟอสฟอรัส จำนวนกว่า ๑,๐๐๐ ถุง ที่เก็บไว้ที่โกดังดังกล่าว ทำให้ไฟไหม้ลุกลามไปถึงที่เก็บถังก๊าซและแอลกอฮอล์บริเวณใกล้เคียง แรงระเบิดทำให้เกิดความเสียหาย ทำให้บ้านเรือนของประชาชนรวมทั้งของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน เสียหายถึง ๗๐๐ หลังคาเรือน ไร่ที่อยู่อาศัยจำนวน ๕,๐๐๐ คน การที่เกิดไฟไหม้อย่างรุนแรงทำให้สารเคมีเป็นพิษแพร่กระจายไปโดยรอบ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน รวมทั้งชาวบ้านประมาณ ๑,๗๐๐ คน เจ็บป่วยอย่างกะทันหัน ต้องเข้ารับรักษาตัวตามโรงพยาบาลต่างๆ เนื่องจากได้รับสารเคมีเป็นพิษจากอากาศที่หายใจ หลายหน่วยงานได้เข้าไปให้ความช่วยเหลือ รวมทั้งหน่วยงานอาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม โดยแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล ได้ให้ความช่วยเหลือทำการรักษาผู้ป่วย ต่อมาชาวชุมชนคลองเตยรวมทั้งผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน และองค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิ่งแวดล้อม ได้ยื่นข้อเรียกร้องต่อหน่วยงานของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งแพทย์หญิงอรพรรณ ซึ่งแพทย์หญิงอรพรรณได้เสนอให้จัดตั้งศูนย์ฟื้นฟูสุขภาพอนามัยและเสนอให้ขึ้นทะเบียนผู้ที่สัมผัสสารเคมีทั้งหมด จึงมีผู้ไปขึ้นทะเบียนผู้ป่วยกับศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม โรงพยาบาลราชวิถี ไว้จำนวน ๑๐๕ คน ต่อมาสมัชชาคนจนยื่นข้อเรียกร้องให้รัฐบาลพิจารณาให้ความช่วยเหลือกรณีสารเคมีระเบิดที่ทำเรือคลองเตย และคณะรัฐมนตรีได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ให้ความช่วยเหลือผู้ป่วยทั้ง ๑๐๕ คน

ดังต่อไปนี้ ๑. ให้เงินช่วยเหลือรายละ ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อปี เป็นเวลา ๑๐ ปี นับจากวันที่เกิดเหตุ จนถึงปัจจุบัน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๐,๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยกระทรวงคมนาคมเป็นผู้รับผิดชอบ ดำเนินการ ๒. จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย ที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย สำหรับให้การรักษายาบาลและฟื้นฟูผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบเป็นเวลา ๕ ปี รวมทั้งสิ้นเป็นจำนวนเงิน ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ ๓. จัดตั้งกองทุนฟื้นฟูอาชีพให้กับผู้ได้รับผลกระทบ โดยกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นจำนวนเงิน ๕,๒๕๐,๐๐๐ บาท รวมงบประมาณ ที่ให้ความช่วยเหลือดังกล่าวเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐,๗๕๐,๐๐๐ บาท ส่วนหนึ่งมาจากงบประมาณของรัฐบาล และส่วนหนึ่งมาจากการทำเรื่องแห่งประเทศไทย หลังจากมีมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว กระทรวงคมนาคมและกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ได้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีข้อ ๑ และข้อ ๓ ครบถ้วนแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมตามมติคณะรัฐมนตรีข้อ ๒ แต่อย่างใด ผู้เสียหายทั้ง ๑๐๕ คน ได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีหลายครั้ง แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพิกเฉย จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม แต่ศูนย์ดังกล่าวไม่สามารถรักษาผู้เสียหาย ทั้ง ๑๐๕ คนได้ เนื่องจากไม่มีความพร้อมด้านอุปกรณ์ทางการแพทย์ ไม่มีแพทย์ที่เชี่ยวชาญ เฉพาะทาง และเปิดให้บริการตรวจรักษาเฉพาะวันพุธซึ่งเป็นช่วงเวลาสั้นๆ เท่านั้น การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่เป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ส่งผลให้ผู้เสียหายทั้ง ๑๐๕ คน ไม่ได้รับการรักษายาบาลผ่านศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม แต่ต้องเข้ารับการรักษาตามโรงพยาบาลที่แพทย์เฉพาะทางทำการรักษา ส่วนผู้เสียหายบางราย ที่ไม่มีเงินก็ต้องรักษาตามศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ ทำให้มีผู้เสียชีวิตด้วยวัยอันไม่สมควร เป็นจำนวน ๒๗ คน ตัวแทนกลุ่มผู้เสียหายเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม จึงได้ร้องเรียนไปที่สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ในระหว่างการพิจารณาของสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้แจงข้อเท็จจริงโดยมีสาระสำคัญว่า คณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม ได้ประชุมเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๙ และได้เสนอทางเลือก ๒ ประเด็น เพื่อประกอบการ

พิจารณา ดังนี้ ๑. ให้นำเงินจำนวน ๒๕ ล้านบาท เจลี่ยให้ผู้ได้รับผลกระทบ จำนวน ๑๐๕ ราย รายละ ๒๓๘,๐๐๐ บาท ๒. ให้จัดตั้งกองทุนเพื่อการรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพ ผู้ได้รับผลกระทบ ๑๐๕ ราย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาแล้ว เพื่อเป็นการบรรเทาความเดือดร้อน และเพื่อให้โครงการนี้เกิดประโยชน์สูงสุดสำหรับประชาชนผู้ได้รับผลกระทบจากการระเบิดของสารเคมีที่คลองเตย เห็นควรกำหนดแผนการช่วยเหลือประชาชนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะตัวแทนกลุ่มผู้เสียหายทั้ง ๑๐๕ คนเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม จึงได้ร้องเรียนต่อสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้ตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชน และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ทำการตรวจสอบแล้วมีความเห็นว่า การบริหารจัดการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ดำเนินการไปตามวัตถุประสงค์ของมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนกลุ่มผู้ร้อง จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการตามมาตรการการแก้ไข โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณามีมติจ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้แก่กลุ่มผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีระเบิดที่ทำเรือคลองเตย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ทั้ง ๑๐๕ ราย ซึ่งเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ตัวแทนกลุ่มผู้เสียหาย ได้ทำหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอความอนุเคราะห์ทราบผลการพิจารณาผู้ได้รับผลกระทบสารเคมีระเบิดทำเรือคลองเตย จำนวน ๑๐๕ ราย และให้ชำระเงินชดเชยค่าเสียหายที่ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมล่าช้า ต่อมาผู้แทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งตัวแทนกลุ่มผู้เสียหายว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาแล้ว เมื่อการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ที่ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยล่าช้าเกินสมควร เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คนได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ไม่ได้รับบริการการรักษาจากศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม และจะต้องไปเข้ารับการรักษาตามโรงพยาบาลที่มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีบางคนที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้จะต้องให้ญาติพี่น้องนำไปส่ง รวมถึงการต้องดูแลที่โรงพยาบาลทำให้เสียเวลาในการทำงาน เสียค่ารถแท็กซี่ ค่ารักษาพยาบาล และค่าเสียโอกาสที่จะได้รับการรักษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางเป็นระยะเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ จนถึงปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๒) รวมระยะเวลากว่า ๗ ปี ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน จึงขอเรียกค่าเสียหาย

จากการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเป็นจำนวนเงิน ดังนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงิน ๕๔๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๘ ที่ ๑๐ ที่ ๑๒ ถึง ที่ ๑๔ ที่ ๑๗ ถึง ที่ ๑๙ ที่ ๒๑ ที่ ๒๓ ที่ ๓๔ ที่ ๓๕ ที่ ๔๑ ที่ ๔๖ ที่ ๕๑ ที่ ๖๖ ที่ ๗๖ ที่ ๘๑ ที่ ๘๒ ที่ ๘๘ ที่ ๘๙ และที่ ๙๑ เป็นเงินคนละ ๒๑๒,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ถึง ที่ ๗ ที่ ๙ ที่ ๑๑ ที่ ๑๕ ที่ ๑๖ ที่ ๒๐ ที่ ๒๒ ที่ ๒๔ ถึง ที่ ๓๓ ที่ ๓๗ ถึง ที่ ๔๐ ที่ ๔๒ ถึง ที่ ๔๕ ที่ ๔๗ ถึง ที่ ๕๐ ที่ ๕๒ ถึง ที่ ๕๕ ที่ ๕๗ ที่ ๕๘ ที่ ๖๐ ถึง ที่ ๖๕ ที่ ๖๗ ถึง ที่ ๗๕ ที่ ๗๗ ถึง ๘๐ ที่ ๘๓ ถึง ที่ ๘๗ และที่ ๙๐ เป็นเงินคนละ ๑๖๒,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๓๖ เป็นเงิน ๘๗๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีที่ ๕๖ และที่ ๕๙ เป็นเงินคนละ ๑๙๒,๐๐๐ บาท

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ร่วมกันดำเนินการต่างๆ ที่จำเป็นเพื่อให้ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตย มีแพทย์ที่เชี่ยวชาญสามารถดำเนินการให้การรักษายาบาล ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน ได้จริงในทางปฏิบัติ และพร้อมที่จะทำการรักษายาบาลได้ทุกวัน ตามมติคณะรัฐมนตรี

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ชดใช้ค่ารักษายาบาลและเยียวยาฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน ค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องจากการรักษายาบาล และค่าเสียหายอื่นๆ ตามจำนวนดังกล่าวข้างต้น

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับจากวันฟ้อง จนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่จะชำระค่าเสียหายให้แล้วเสร็จ

ทั้งนี้ ก่อนผู้ฟ้องคดีที่ ๙๑ จะได้ยื่นคำร้องสอดเข้ามาเป็นคู่กรณีฝ่ายผู้ฟ้องคดีดังกล่าว ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การละเลยโดยการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อม คลองเตย ล่าช้า ตามที่ผู้ฟ้องคดีทั้งเก้าสิบคนกล่าวอ้างว่าเป็นการกระทำละเมิดนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายและผู้บังคับบัญชามอบหมาย ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีทั้งเก้าสิบคนจึงมีสิทธิแต่เพียงฟ้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ สังกัดรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอันเกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔

ละเลยจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยล่าช้า หามีสิทธิฟ้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อผลแห่งการละเมิดดังกล่าวไม่ จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไว้พิจารณา นอกจากนี้ ให้รับไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึง ที่ ๙๐ ได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น ที่ไม่รับคำฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีบางรายไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๐ คน ฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ร่วมกันดำเนินการต่างๆ ที่จำเป็นเพื่อให้ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย มีแพทย์ที่เชี่ยวชาญสามารถดำเนินการรักษาพยาบาลผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๐ คนได้ในทางปฏิบัติ และพร้อมที่จะทำการรักษาได้ทุกวันเพื่อให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ จึงเป็นอำนาจหน้าที่ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จะต้องปฏิบัติ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ กลับใช้ดุลพินิจไม่ดำเนินการให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี ถือว่าเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร เป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะตัวแทนกลุ่มผู้เสียหายได้ไปร้องเรียนต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหลายแห่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงได้จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๐ คน ไม่ได้ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดเท่านั้น แต่ยังได้ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ กรณีที่ไม่กระทำการในการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายและผู้บังคับบัญชาได้มอบหมาย คือ ละเลยล่าช้าไม่จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยตามมติคณะรัฐมนตรี อันเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับคำฟ้องในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๐ คน มี ๒ ข้อหา กล่าวคือ นอกจากข้อหาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่กระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร อันเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง

และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ศาลปกครองชั้นต้นได้รับฟ้องไว้พิจารณาแล้วนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๐ คนยังฟ้องด้วยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ไม่จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย ให้สามารถดำเนินการรักษาพยาบาลและฟื้นฟูผู้ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีระเบิดที่ทำเรือคลองเตยตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แม้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๐ คน จะกล่าวอ้างมาในคำฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมแล้ว แต่การที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างว่า การจัดตั้งศูนย์ดังกล่าวไม่สามารถรักษาผู้ฟ้องคดีได้จริง เนื่องจากไม่มีแพทย์ที่เชี่ยวชาญเฉพาะทาง ไม่มีความพร้อมทางด้านอุปกรณ์การแพทย์ และไม่เปิดบริการเป็นประจำทุกวัน โดยมีคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ร่วมกันดำเนินการต่างๆ ที่จำเป็นเพื่อให้ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย มีแพทย์ที่เชี่ยวชาญสามารถดำเนินการให้การรักษาพยาบาลผู้ฟ้องคดีได้จริง ในทางปฏิบัติ และพร้อมที่จะทำการรักษาพยาบาลได้ทุกวัน ถือว่าเป็นการฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร มิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามมติของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ อันเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นยังไม่ได้มีคำสั่งรับหรือไม่รับคำฟ้องตามข้อหานี้สำหรับผู้ฟ้องคดีทั้งสี่จึงไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายและระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ศาลปกครองสูงสุด จึงมีคำสั่งให้ส่งคำฟ้องคืนมายังศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาและมีคำสั่งคำฟ้องเฉพาะข้อหาที่หนึ่งสำหรับผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ต่อไปตามรูปคดี

ระหว่างการพิจารณาคดี ผู้ฟ้องคดีที่ ๗๐ ที่ ๘๕ ที่ ๘๗ ขอดอนฟ้อง ศาลพิจารณาแล้ว อนุญาตให้ถอนฟ้องได้ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีที่ ๘๑ ร้องสอดเข้ามาเป็นผู้ฟ้องคดีด้วย นอกจากนี้ปรากฏว่า ต่อมาผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ได้ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๓ และนายวิโรจน์ ช่างสาร

ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘๑ คน ได้ยื่นคำขอฉบับลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๓ ขอดอนคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ศาลได้มีคำสั่งไม่อนุญาต แต่ให้รอการพิจารณาไว้จนกว่าทายาท ผู้จัดการมรดก ผู้ปกครองทรัพย์สินมรดก หรือผู้สืบสิทธิของผู้ฟ้องคดีที่ ๗ จะมีคำขอเข้ามาแทนที่ ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ที่ถึงแก่ความตาย หรือผู้มีส่วนได้เสียจะมีคำขอเข้ามาในคดี ตามมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่เมื่อพ้น ระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ถึงแก่ความตายแล้ว ไม่ปรากฏว่ามีคำขอของบุคคล ดังกล่าว หรือมีผู้ใดมีคำขอเข้ามาแทนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ผู้ถึงแก่ความตาย ตามที่กำหนดในมาตรา ๕๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ศาลจึงมีคำสั่งจำหน่ายคำฟ้องเฉพาะส่วนของผู้ฟ้องคดีที่ ๗ ซึ่งถึงแก่ความตาย ออกจากสำนวนคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ให้การว่า คดีนี้สืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ไฟไหม้ โกดังเก็บสารเคมีบริเวณท่าเรือคลองเตย เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๓๔ สาเหตุเกิดจากการสันดาป ของสารฟอสฟอรัสกว่า ๑,๐๐๐ ถุง ที่เก็บไว้ในโกดังเก็บสินค้าของการท่าเรือแห่งประเทศไทย ทำให้เกิดลูกกลมไปถึงที่เก็บถังก๊าซและแอลกอฮอล์ในบริเวณใกล้เคียง มีการระดมเจ้าหน้าที่ และรถดับเพลิงกว่า ๕๐๐ คัน ไปฉีดน้ำช่วยดับไฟ ทำให้สารเคมีทำปฏิกิริยากับน้ำจนระเบิด หลายครั้ง แรงระเบิดทำให้บ้านเรือนได้รับความเสียหายกว่า ๗๐๐ หลัง ในรัศมี ๑ กิโลเมตร ส่งผลให้ประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณชุมชนคลองเตยไร้ที่อยู่อาศัยกว่า ๕,๐๐๐ คน เสียชีวิต และบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก อุบัติภัยที่เกิดขึ้นพบว่า มีสารเคมีที่ถูกไฟไหม้มากกว่า ๓,๐๐๐ ชนิด ในจำนวนนี้มี Toluene, Methyl Bromide, Potassium permanganate, Para formaldehyde เป็นต้น ทำให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนที่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง ต่อมา พบผู้เสียชีวิตเพิ่มอีก ๔๓ คน จำนวนผู้ป่วยเรื้อรังนับ ๑๐๐ คน เมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวผ่านไป มูลนิธิดวงประทีป องค์การพัฒนาเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมรวม ๒๐ องค์กร และนักวิชาการ ได้เรียกร้องต่อสภารักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ (รสช.) ในเวลานั้น ให้แก้ไขปัญหาคดี ซึ่งประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับผู้ป่วยโดยตรง คือ ให้รัฐจัดให้มีการตรวจรักษาผู้ป่วยอย่างทั่วถึง โดยไม่คิดค่าบริการ โดยบางรายจะต้องได้รับสิทธินี้อย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๕ ปี เนื่องจาก ผลกระทบอาจจะมีในระยะยาว ต่อมากลุ่มมูลนิธิดวงประทีปและองค์การพัฒนาเอกชน ด้านสิ่งแวดล้อมได้ยื่นข้อเรียกร้องต่อรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จนในที่สุดคณะรัฐมนตรี

ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เห็นชอบให้ช่วยเหลือผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ไฟไหม้โกดังเก็บสารเคมีที่บริเวณท่าเรือคลองเตย จำนวน ๑๐๕ ราย ดังนี้

๑. กรณีขอให้เงินช่วยเหลือรายละ ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อปี เป็นเวลา ๑๐ ปี นับจากปีที่เกิดเหตุ จนถึงปัจจุบันคิดเป็นเงินช่วยเหลือรายละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๐.๕ ล้านบาท มอบหมายให้กระทรวงคมนาคมรับไปดำเนินการ
๒. การจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อให้การรักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้ป่วยเป็นเวลา ๕ ปี มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับไปดำเนินการ
๓. กรณีการฟื้นฟูอาชีพให้กับผู้ได้รับผลกระทบ มอบหมายให้กระทรวงแรงงาน รับไปดำเนินการ

ตามที่ถูกฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คนกล่าวหาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ละเลยการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร โดยไม่ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ที่มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อให้การรักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้ป่วยเป็นเวลา ๕ ปี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงว่า นับแต่คณะรัฐมนตรีมีมติดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เตรียมการเพื่อปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีอย่างต่อเนื่อง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดชอบ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มอบหมายภารกิจดังกล่าวให้สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม เป็นหน่วยงานหลักในการประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องและรับผิดชอบในการปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี โดยได้มีการดำเนินการกล่าวคือ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มอบหมายให้นายแพทย์ณรงค์ สหเมธาพัฒน์ รองอธิบดีกรมควบคุมโรค ในขณะที่นั้น ดำเนินการประสานกับส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อประชุมหารือเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินการจัดตั้งศูนย์ดังกล่าว ซึ่งมีตัวแทนจากส่วนราชการและหน่วยงานหลายแห่งเข้าร่วมประชุม เช่น การท่าเรือแห่งประเทศไทย สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร สำนักงานเขตคลองเตย โรงพยาบาลนพรัตน์ราชธานีและโรงพยาบาลเลิดสิน กรมการแพทย์ เป็นต้น ผลการประชุมสรุปได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีโดยใช้งบประมาณ ๒๕ ล้านบาท (เงินงบประมาณ) โดยศูนย์ดังกล่าวควรมีภารกิจหลักในการวางระบบการเฝ้าระวังสุขภาพ

ของผู้ได้รับผลกระทบจากกรณีดังกล่าว วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือถึงสำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร ขอขี้มสถานที่บางส่วนของศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย สำนักอนามัย กรุงเทพมหานคร เป็นที่ตั้งของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย โดยยื่นข้อเสนอด้วยว่า ภายหลังจากที่ศูนย์นี้สามารถดำเนินการได้เองในระยะเวลา ๑ - ๒ ปี จะพิจารณาขอโอนให้กรุงเทพมหานครเพื่อให้เกิดความยั่งยืนต่อไป พร้อมทั้งได้มอบหมายให้นายแพทย์ณรงค์และผู้อำนวยการสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมไปหารือกับผู้อนามัย กรุงเทพมหานคร เพื่อหาแนวทางการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๙๔๓/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย มีหน้าที่หลักในการบริหารจัดการให้มีการจัดตั้งศูนย์ดังกล่าวตามมติคณะรัฐมนตรี คณะกรรมการฯ ได้ประชุมครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ ที่ประชุมมีมติให้ตั้งคณะกรรมการฯ เพิ่มเติม วางกรอบการดำเนินการดูแลผู้ป่วย ๑๐๕ คน ตามมติคณะรัฐมนตรี ให้แต่งตั้งคณะกรรมการด้านการแพทย์เพื่อวางแผนด้านการรักษา ให้ใช้บางส่วนของศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย เป็นที่ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย ในการนี้สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมรับว่าจะสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินการตรวจสุขภาพเบื้องต้นสำหรับตรวจคัดกรองผู้ป่วย ทั้ง ๑๐๕ คน ต่อมาคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย ได้ประชุมครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ที่ประชุมมีมติสรุปได้ว่า แผนการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย ให้จัดในรูปแบบคณะอนุกรรมการ และมอบหมายกรอบการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการแต่ละชุดให้ชัดเจน เพื่อทำแผนการดำเนินงานและเสนองบประมาณ ซึ่งประกอบไปด้วย คณะอนุกรรมการด้านการแพทย์ คณะอนุกรรมการด้านการจัดตั้งศูนย์ คณะอนุกรรมการด้านเฝ้าระวัง คณะอนุกรรมการด้านสุขศึกษาและประชาสัมพันธ์ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๑๙๘๑๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย (เพิ่มเติมครั้งที่ ๑) โดยแต่งตั้งคณะกรรมการเพิ่มอีก ๗ ตำแหน่ง โดยมีผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มที่ได้รับผลกระทบเป็นกรรมการด้วย และมีหน้าที่หลักในการบริหาร

จัดการให้มีการจัดตั้งศูนย์ดังกล่าวตามมติคณะรัฐมนตรีลงวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ คณะอนุกรรมการด้านการแพทย์ได้ประชุมเมื่อวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ เพื่อกำหนดกรอบการดำเนินการของคณะอนุกรรมการชุดต่างๆ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๖ ถึง ๑๙ มีนาคม ๒๕๔๗ และวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗ แพทย์จากสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม ดำเนินการตรวจสุขภาพผู้ได้รับผลกระทบทั้งสิ้น ๙๖ คน จาก ๑๐๕ คน โดยมีสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมเป็นผู้ทำบัญชีรายชื่อและนัดหมาย คณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยได้ประชุมครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๔๗ เพื่อติดตามผลการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการทุกชุด สรุปสาระสำคัญได้ว่า คณะอนุกรรมการด้านการแพทย์ได้ตรวจร่างกายเบื้องต้นของผู้ได้รับผลกระทบแล้ว รวมทั้งสรุปผลเพื่อวางกรอบการรักษาต่อไป คณะอนุกรรมการด้านการเฝ้าระวังสุขภาพและสิ่งแวดล้อมได้เสนอให้มีผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันต่างๆ เพิ่มเติม เพื่อให้การดูแลทั้งด้านร่างกายและจิตใจ คณะอนุกรรมการด้านสุขศึกษาและประชาสัมพันธ์เสนอให้มีการเผยแพร่ข้อมูลให้แก่สาธารณะ และคณะอนุกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยดำเนินการศึกษารายละเอียดการทำแผนการขอใช้งบประมาณตามมติคณะรัฐมนตรี ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๗ มีการประชุมคณะอนุกรรมการด้านการแพทย์ ครั้งที่ ๒ เพื่อพิจารณาแนวทางการให้การรักษาเฉพาะทางต่อจากการตรวจสุขภาพเบื้องต้น และเสนอให้มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาร่วมฟื้นฟูสภาพจิตใจของผู้ได้รับผลกระทบด้วย และเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๗ คณะอนุกรรมการด้านการแพทย์ได้ประชุมพิจารณาแนวทางการให้การรักษาเฉพาะโรค ซึ่งจากการตรวจร่างกายผู้ป่วยในเบื้องต้น พบผู้ป่วยวัณโรค ๙ ราย ส่งรักษาต่อที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย และผู้ป่วยโรคผิวหนัง ๑๗ ราย ซึ่งจะได้รับการรักษาจากสถาบันโรคผิวหนัง โดยแพทย์จากสถาบันโรคผิวหนังได้ไปตรวจรักษาผู้ป่วยจำนวน ๑๑ ราย ที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย

ในส่วนของการใช้งบประมาณนั้น สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ขอเชิญสำนักงบประมาณเข้าร่วมประชุมกับคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยเพื่อพิจารณาแนวทางการขอใช้งบประมาณตามที่คณะรัฐมนตรีมีมติ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือแจ้งรายละเอียดประมาณการค่าใช้จ่ายต่างๆ สำหรับการดำเนินงานของบกลางในการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ในจำนวนเงิน ๒๕ ล้านบาท ไปยังเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป ซึ่งสำนักงานงบประมาณพิจารณาแล้ว เสนอความเห็นต่อเลขาธิการนายกรัฐมนตรีว่า ใกล้เคียงปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ค่าใช้จ่ายงบบุคลากรในการจ้างลูกจ้างชั่วคราวในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ไม่สามารถดำเนินการได้ทันในปีงบประมาณ จึงเห็นควรสนับสนุนเฉพาะงบดำเนินงาน จำนวน ๑,๐๔๑,๘๐๐ บาท จากเงินงบบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น เลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้เสนอนายกรัฐมนตรีพิจารณาสั่งการ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๗ แจ้งสำนักงานงบประมาณและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า นายกรัฐมนตรีได้สั่งการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เบิกจ่ายงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ งบบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น โดยเบิกจ่ายลักษณะงบดำเนินงาน จำนวน ๑,๐๔๑,๘๐๐ บาท สำหรับปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ ให้ปรับแผนการใช้จ่ายและขอทำความเข้าใจในรายละเอียดกับสำนักงานงบประมาณอีกครั้ง ส่วนปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นต้นไป ให้ขอจัดตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีตามความเหมาะสมเป็นปี ๆ ไป หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๗ ถึงสำนักงานงบประมาณ ขออนุมัติเงินงบบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น โดยเบิกจ่ายลักษณะงบดำเนินงาน จำนวน ๑,๐๔๑,๘๐๐ บาท แต่สำนักงานงบประมาณได้อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เบิกจ่ายจากงบบกลาง ได้จำนวน ๗๔๖,๑๐๐ บาท สำหรับก่อตั้งศูนย์ดังกล่าว โดยเบิกจ่ายในงบดำเนินงาน ลักษณะค่าตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ ดังนั้นระหว่างเดือนธันวาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้ดำเนินการปรับแผนการใช้จ่ายในการดำเนินงานของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ตามที่สำนักงานงบประมาณแนะนำ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๘ ถึงสำนักงานงบประมาณ ขออนุมัติเงินงบบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น จำนวน ๑๔,๖๓๙,๕๐๐ บาท แต่สำนักงานงบประมาณได้ประสานงานเป็นการภายในขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรับแผนการใช้จ่ายเงินงบประมาณปี ๒๕๔๘ และให้เสนอสำนักงานงบประมาณพิจารณาอีกครั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาแล้ว ยืนยันว่าไม่สามารถปรับแผนการใช้จ่ายเงินงบประมาณได้ จึงขอทำความเข้าใจ

กับสำนักงบประมาณขอใช้งบประมาณ ปี ๒๕๔๘ งบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น จำนวน ๑๔,๖๓๙,๕๐๐ บาท เพื่อดำเนินการจัดตั้งงบกลางรายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น จำนวน ๑๔,๖๓๙,๕๐๐ บาท สำหรับปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะดำเนินการตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีต่อไป แต่ได้รับคำตอบจากสำนักงบประมาณว่า งบกลางรายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น มีจำนวนจำกัด และยังมีภารกิจอื่นๆ ที่จำเป็นเร่งด่วนรอการจัดสรรเป็นจำนวนมาก จึงไม่สามารถจัดสรรงบประมาณจำนวน ๑๔,๖๓๙,๕๐๐ บาท ให้โครงการนี้ได้ จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาทบทวนแผนการใช้จ่ายเงินงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ จากงาน/โครงการที่ไม่สามารถดำเนินการได้หรือไม่เร่งด่วน สามารถชะลอได้ ไปดำเนินการในลำดับแรกก่อน โดยขอทำความเข้าใจในรายละเอียดกับสำนักงบประมาณอีกครั้งหนึ่ง สำหรับปีงบประมาณ ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับการจัดสรรงบประมาณเพื่อจัดตั้งศูนย์ดังกล่าว เป็นเงิน ๓,๙๑๕,๐๐๐ บาท และได้รับงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นเงินรวมทั้งสิ้น ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้จัดหาวัสดุครุภัณฑ์ที่จำเป็นในการดำเนินงานของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ได้แก่ ครุภัณฑ์สำนักงาน ครุภัณฑ์วิทยาศาสตร์ การแพทย์ ครุภัณฑ์วิทยาศาสตร์ และให้ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ดำเนินการเฝ้าระวังสุขภาพเปิดคลินิกตรวจสุขภาพรักษาแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบฯ ตลอดจนประชาชนชาวคลองเตยทั้งในเวลาราชการและนอกเวลาราชการ ตั้งแต่เวลา ๑๖.๐๐ ถึง ๒๐.๐๐ นาฬิกา สัปดาห์ละ ๓ วัน อย่างไรก็ตามกลุ่มผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสือต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอยกเลิกการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย และได้เสนอให้นำเงินทั้งหมดไปแบ่งจ่ายแก่ผู้ป่วยทั้ง ๑๐๕ ราย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถดำเนินการได้เพราะไม่ได้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี ต่อมาได้มีกลุ่ม ๒๗๕ ครอบครัว ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์เดียวกันได้เข้าพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอความเป็นธรรมว่า ถ้ามีการแบ่งเงินช่วยเหลือทางกลุ่มขอมีส่วนได้รับด้วย ทั้งนี้กลุ่ม ๒๗๕ ครอบครัว มีความเห็นว่า สมควรที่จะมีการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยตามมติคณะรัฐมนตรีเพื่อการรักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้ป่วยไม่เฉพาะ ๑๐๕ ราย เท่านั้น แต่ขอให้ครอบคลุมประชาชนในบริเวณคลองเตยทั้งหมด คณะกรรมการอาชีวอนามัยและสิ่งแวดล้อมแห่งชาติจึงประชุมกันเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๐

โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นประธาน ที่ประชุมให้คงมติคณะรัฐมนตรีไว้ตามเดิมโดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๑

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยืนยันว่า ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ได้ร่วมกับศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ของกรุงเทพมหานคร ให้บริการสุขภาพ แก่ผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีระเบิดที่ทำเรือคลองเตย จำนวน ๑๐๕ ราย รวมทั้งประชาชนในชุมชนคลองเตยตลอดมา ส่วนใหญ่เป็นการขอรับการรักษาโรคทั่วไป ได้แก่ โรคกล้ามเนื้อ กระดูก ทางเดินหายใจ เบาหวาน หัวใจและหลอดเลือด ผิวน้ำตา ประสาทจิตเวช ตลอดจนตรวจจรรยา และทำแผล เป็นต้น ซึ่งในปีงบประมาณ ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม และกรุงเทพมหานคร ได้ร่วมกันหาข้อสรุปว่า เมื่อกรุงเทพมหานคร โดยศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ได้รับการถ่ายโอนภารกิจงานของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยแล้ว จะต้องพิจารณาปรับบทบาทหน้าที่ของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เนื่องจากการดูแลรักษาผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมี ๑๐๕ ราย นั้น สามารถใช้ระบบหลักประกันสุขภาพได้ แต่ควรปรับบทบาทศูนย์ดังกล่าวให้เป็นศูนย์เฝ้าระวังทางด้านอาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากมลพิษสิ่งแวดล้อมในเขตชุมชนคลองเตย ซึ่งต่อมา สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมได้ดำเนินการถ่ายโอนภารกิจของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยให้กับกรุงเทพมหานครเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑ ดังนั้น จะเห็นได้ว่า นับตั้งแต่คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้วางแผนและดำเนินการต่าง ๆ เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของมติคณะรัฐมนตรีอย่างต่อเนื่องมีลำดับเป็นขั้นเป็นตอนตามวิธีการบริหารงานภาครัฐ ทั้งนี้ คณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยได้ประชุมติดตามความก้าวหน้าของการดำเนินการด้านต่าง ๆ ตลอดเวลา การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน กล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ละเลยไม่ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ หรือดำเนินการดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร จึงไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง ซึ่งอาจเกิดจากความเข้าใจผิดของกลุ่มผู้ฟ้องคดีเอง อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า การดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวต้องล่าช้า มีสาเหตุที่สำคัญเกิดจากมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว

มีลักษณะเป็นเพียงหลักการกว้างๆ ว่า ให้จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อให้การรักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้ป่วยเป็นเวลา ๕ ปี โดยมอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบดำเนินการ โดยไม่มีรายละเอียดที่ชัดเจนว่า ต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง งบประมาณในการดำเนินการเป็นจำนวนเท่าใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องพิจารณาจากเอกสารหลักฐานที่ใช้ประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี และพบว่าคณะอนุกรรมการแก้ไขปัญหาของสมัชชาคนจน กรณีปัญหาผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อม กรณีสารเคมีคลองเตย ได้เสนอให้ความช่วยเหลือไว้ในวงเงิน ๒๕ ล้านบาท ประกอบกับในขณะที่คณะรัฐมนตรีมีมตินั้น เป็นช่วงเวลาที่ใกล้สิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่สามารถเริ่มดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวได้ทันภายในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕ จึงต้องเริ่มดำเนินการในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๖ และในส่วนที่เกี่ยวกับงบประมาณ แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ จะได้รับการจัดสรรงบประมาณสำหรับดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ในวงเงินงบประมาณ ๒๕ ล้านบาท แต่งบประมาณจำนวนดังกล่าวไม่ได้รับจัดสรรเพียงครั้งเดียว แต่ได้รับจัดสรรเป็นรายปีรวมระยะเวลาประมาณ ๕ ปี และในแต่ละปีงบประมาณก็ได้รับการจัดสรรในจำนวนที่ไม่เท่ากัน และบางปีได้รับงบประมาณไม่ครบถ้วนตามที่ได้ออกแผนดำเนินงานไว้ ส่งผลให้ในปีนั้น ๆ การดำเนินการต่าง ๆ ในบางส่วนอาจจะไม่ครบถ้วนหรือล่าช้าไปบ้าง ซึ่งมีสาเหตุมาจากระบบการบริหารงานของภาครัฐ นอกจากนี้การจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยต้องล่าช้า ยังมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากกลุ่มผู้ฟ้องคดีเอง กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ได้ร้องเรียนทั้งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ รวมทั้งส่วนราชการและหน่วยงานอื่นๆ หลายครั้ง โดยมีความประสงค์ขอเปลี่ยนแปลงมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ จากการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อฟื้นฟูสุขภาพ เป็นการให้เงินสวัสดิการช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีทั้งหมดแทนการดำเนินงานและการให้บริการเกี่ยวกับศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ต้องหยุดชะงักและล่าช้า เนื่องจากเมื่อมีการเรียกร้องของกลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ในฐานะที่เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ต้องหยุดในบางช่วงเวลาเพื่อรับฟังข้อเรียกร้องของกลุ่มผู้ฟ้องคดี ส่งผลให้การดำเนินงานเกี่ยวกับศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยต้องล่าช้าออกไป

ประกอบกับในช่วงต้นของการดำเนินงานในส่วนขององค์ประกอบของคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดให้มีกรรมการที่เป็นตัวแทนจากกลุ่มผู้ฟ้องคดีและเป็นตัวแทนจากสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทยรวมอยู่ด้วย แต่ต่อมากรรมการในส่วนของตัวแทนจากสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย ได้มีหนังสือถึงประธานคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยว่าได้ลาออกจากการเป็นสมาชิกของสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย และไม่ต้องการให้สภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทยเข้ามายุ่งเกี่ยวกับกลุ่มผู้ฟ้องคดีอีก พร้อมทั้งขอให้สภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทยยืนยันการลาออกจากการเป็นคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ในกรณีนี้สภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทยได้แสดงเจตนาว่าไม่เห็นด้วยกับความเห็นของกลุ่มผู้ฟ้องคดีที่ต้องการให้นำเงินไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่น ซึ่งขัดกับข้อตกลงที่ทำไว้ผ่านทางสมัชชาคนจนกับรัฐบาล จากหนังสือของสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทยที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นเจตนาของกลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คนที่ไม่ต้องการให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ดำเนินการบริหารจัดการศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ และจากการลาออกจากการเป็นกรรมการในคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ของผู้แทนสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย ทำให้คณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ไม่สามารถดำเนินการบริหารจัดการและให้บริการเกี่ยวกับศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยได้อย่างเต็มที่ จึงทำให้การบริการบางส่วนต้องล่าช้าออกไป อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ยังดำเนินการและให้บริการเกี่ยวกับศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยตามปกติ แต่การบริหารที่ผ่านทางคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยต้องล่าช้าออกไปอันเนื่องมาจากผลกระทบจากการเรียกร้อง

ของกลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน และกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ไฟไหม้โกดังเก็บสารเคมี บริเวณท่าเรือคลองเตยระเบิดจำนวน ๒๗๕ ครอบครัว ซึ่งมีความคิดขัดแย้งกัน

สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน กล่าวหาว่า ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตยที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ จัดตั้งขึ้นไม่มีความพร้อมทั้งทางอุปกรณ์การแพทย์ ไม่มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง และเปิดให้บริการในบางวันด้วยระยะเวลาอันสั้น นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงว่า ระยะเวลาเพียง ๕ ปี และงบประมาณที่ได้รับเพียง ๒๕ ล้านบาท ย่อมไม่สามารถก่อตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยในลักษณะที่ถาวร เป็นสถานพยาบาลในระดับตติยภูมิที่มีความเพียงพอรวมทั้งอุปกรณ์และบุคลากรได้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า คณะรัฐมนตรีมีเจตนารมณ์ให้มีหน่วยบริการสุขภาพในระดับปฐมภูมิ เพื่อใช้ในการรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพของผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมี ที่ท่าเรือคลองเตยระเบิด โดยให้เป็นเพียงหน่วยคัดกรองและรักษาเบื้องต้นพร้อมทั้งส่งต่อ ผู้รับบริการไปยังสถานพยาบาลที่มีศักยภาพสูงกว่าได้ เมื่อเจตนารมณ์ของคณะรัฐมนตรี เพียงแต่ต้องการให้มีหน่วยบริการสุขภาพเบื้องต้นตามที่ได้กล่าวมา การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ในลักษณะที่เป็นหน่วยบริการ สาธารณสุขเบื้องต้นเพื่อรักษาพยาบาลผู้บริการในกรณีที่ไม่มีความซับซ้อนของพยาธิสภาพ หรือเป็นหน่วยคัดกรองส่งต่อผู้รับบริการที่มีพยาธิสภาพที่ซับซ้อนให้กับสถานพยาบาลอื่น ที่มีศักยภาพในการรักษาพยาบาล จึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้ดำเนินการ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แล้ว แม้ว่าศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตยจะไม่มีอุปกรณ์ที่เพียงพอเทียบเท่าสถานพยาบาลในระดับตติยภูมิ อื่นๆ ก็ตาม และการที่ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยที่ได้ตั้งขึ้นได้ใช้สถานที่ บางส่วนของศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ก็เพื่อให้มีการประสานงานดูแลรักษา ผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีที่ท่าเรือคลองเตยระเบิด ระหว่างกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการเกี่ยวกับกรณีดังกล่าวด้วย เมื่อครบกำหนดระยะเวลา ๕ ปี หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้ดำเนินการตามมติ คณะรัฐมนตรีดังกล่าวแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ จะดำเนินการถ่ายโอนภารกิจดังกล่าว ให้กับกรุงเทพมหานครเพื่อพัฒนาศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยให้เป็นศูนย์

เผ่าระวังโรคและภัยด้านอาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมต่อไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ จึงมิได้ละเลยหรือเพิกเฉยต่อการปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ หรือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวล่าช้าแต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน กล่าวหาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ละเลยต่อการปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรนั้น เป็นการใช้สิทธิโดยไม่สุจริต เนื่องจากข้อกล่าวหาของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยล่าช้านั้น ความล่าช้าบางส่วนเกิดขึ้นจากเจตนาและการกระทำของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงมติคณะรัฐมนตรี โดยต้องการรับเงินแทนการจัดให้มีศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย และเมื่อเรียกร้องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ไม่สำเร็จ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน กลับฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต่อศาลปกครองว่า จัดตั้งศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยล่าช้าทำให้ได้รับความเสียหาย ขอให้ศาลมีคำสั่งบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ซึ่งแสดงให้เห็นเจตนาของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ไม่ต้องการให้จัดตั้งศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย แต่ต้องการได้รับเงินจากงบประมาณในการจัดตั้งศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน มีเจตนาเช่นนี้ จึงเป็นเจตนาที่จะใช้สิทธิทางกระบวนการยุติธรรมทางปกครองโดยไม่สุจริต ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน กล่าวอ้างว่า คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีมติว่า การบริหารจัดการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เกี่ยวกับการดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย มิได้ดำเนินการให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ จึงเป็นการละเมิดสิทธิของกลุ่มผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่บริหารจัดการให้ครบถ้วนตามงบประมาณ ๒๕ ล้านบาท ที่ได้รับการจัดสรรเนื่องจากการส่งคืนคลังรวมเป็นเงินถึง ๑๔,๕๖๑,๖๘๕ บาท และยังปรากฏว่า ศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยไม่สามารถให้การรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพแก่กลุ่มผู้ฟ้องคดีได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะเป็นการรักษาผู้ป่วยโดยทั่วไปมิใช่การรักษาโรคเฉพาะที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีระเบิดที่คลองเตยโดยตรง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า โดยที่เจตนารมณ์ของคณะรัฐมนตรีเพียงแต่ต้องการให้มีหน่วย

บริการสุขภาพเบื้องต้น ในลักษณะที่เป็นหน่วยบริการสาธารณสุขเบื้องต้น เพื่อรักษาพยาบาล ผู้รับบริการในกรณีที่ไม่มีความซับซ้อนของพยาธิสภาพ หรือเป็นหน่วยคัดกรองส่งต่อ ผู้รับบริการที่มีพยาธิสภาพที่ซับซ้อนให้กับสถานพยาบาลอื่นที่มีศักยภาพในการรักษาพยาบาล ดังนั้น การที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ดำเนินการโดยไม่ชอบด้วยวัตถุประสงค์ตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว โดยมีได้พิจารณาให้เห็น เจตนารมณ์ที่แท้จริงของมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว จึงเป็นการไม่ถูกต้อง ส่วนกรณีที่คณะกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติเห็นว่า การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่บริหารจัดการให้ครบถ้วน ตามงบประมาณ ๒๕ ล้านบาท ที่ได้รับการจัดสรรเนื่องจากการส่งเงินคืนคลังรวมเป็นเงิน ถึง ๑๔,๕๖๑,๖๘๕ บาท นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ โต้แย้งว่า โดยหลักการพิจารณา ผลสำเร็จของงาน ในเบื้องต้นต้องพิจารณาจากกรอบวัตถุประสงค์ของงานนั้นโดยการวัดจาก ผลสัมฤทธิ์ของงาน ซึ่งสามารถใช้ตัวชี้วัดในการวัดผลสัมฤทธิ์ของงานได้หลายตัวชี้วัด แต่การที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติใช้ตัวชี้วัดจากการใช้งบประมาณเพื่อประเมิน ผลสำเร็จของการดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ เพียงด้านเดียว ประกอบกับพิจารณาว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีการส่งเงินคืนคลังรวมเป็นเงินถึง ๑๔,๕๖๑,๖๘๕ บาท แสดงให้เห็นถึงการบริหารงบประมาณ ที่ไม่ถูกต้องนั้น ก็เป็นการพิจารณาผลสำเร็จของงานโดยใช้เพียงการใช้งบประมาณ ซึ่งไม่น่า จะชอบด้วยเหตุและผล เนื่องจากการใช้งบประมาณน้อยแต่ผลสำเร็จของงานมีมาก ก็ย่อมเกิดขึ้นได้ อีกทั้งการใช้งบประมาณแล้วมีเหลือคืนคลังย่อมแสดงให้เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ มีการบริหารงบประมาณได้อย่างประหยัดและมีวินัยทางการคลัง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ มีการส่งเงินคืนคลังรวมเป็นเงินถึง ๑๔,๕๖๑,๖๘๕ บาท นั้น จึงมิใช่ตัวชี้วัดว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการละเมิดสิทธิของกลุ่มผู้ฟ้องคดี และการที่คณะกรรมการสิทธิ มนุษยชนแห่งชาติพิจารณาว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตย โดยศูนย์ดังกล่าวไม่สามารถให้การรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพ แก่กลุ่มผู้ฟ้องคดีได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะเป็นการรักษาผู้ป่วยโดยทั่วไป มิใช่การรักษาโรคเฉพาะ ที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีระเบิดที่คลองเตยโดยตรง นั้น ก็เป็นการพิจารณา ที่ไม่รอบด้านเนื่องจากขัดต่อคำให้การของตัวแทนศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย

และผู้แทนกรุงเทพมหานครที่ได้ให้การไว้ว่า การให้บริการของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย ผ่านทางศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย มีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการให้บริการ ซึ่งเป็นคำให้การที่น่าเชื่อถือของแพทย์ผู้ใกล้ชิดกับเหตุการณ์มากกว่าคำให้การของผู้รับบริการที่ไม่ได้มีความเชี่ยวชาญในทางการแพทย์เลย มติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนของคณะกรรมการฯ เอง ซึ่งถือได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจในการรับฟังข้อเท็จจริงที่ไม่ชอบด้วยหลักการพยานหลักฐาน ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยล่าช้าเกินสมควร เป็นเหตุให้กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ไม่ได้รับบริการรักษาเยียวยาจากศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ทำให้กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดจะต้องไปรับการรักษาตามโรงพยาบาลที่มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงว่า ข้อเท็จจริงดังกล่าวไม่มีมูลความจริงเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยตามมติคณะรัฐมนตรีครบถ้วนทุกประการแล้ว นอกจากนี้ในเขตคลองเตยที่กลุ่มผู้ฟ้องคดีอาศัยอยู่ ก็ยังมีศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ที่อยู่ใกล้ชิดชุมชน เป็นศูนย์บริการสาธารณสุขที่มีศักยภาพการบริการให้การรักษายาบาลในระดับแนวหน้าของศูนย์บริการสาธารณสุขในกรุงเทพมหานคร ซึ่งกลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดสามารถไปรับการรักษาโดยใช้หลักประกันสุขภาพต่าง ๆ ได้ และหากมีภาวะโรคซับซ้อน ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย สามารถส่งต่อผู้ป่วยเพื่อเข้ารับการตรวจ วินิจฉัย หรือรักษาเฉพาะทาง ยังสถานบริการตามสิทธิหลักประกันสุขภาพได้ ดังนั้น การที่กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดไปทำการตรวจรักษาตามโรงพยาบาลอื่นนั้น ถือว่าเป็นความสมัครใจของกลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดเอง จึงถือไม่ได้ว่ากลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ไม่ได้รับบริการรักษาเยียวยาจากศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ส่วนที่กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดเรียกค่าเสียหายเป็นเงิน นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า เป็นค่าเสียหายที่ไม่ถูกต้องตามความเป็นจริง เนื่องจากค่ารักษาพยาบาลและเยียวยาฟื้นฟูสมรรถภาพของกลุ่มผู้ฟ้องคดีนั้นสามารถใช้หลักประกันสุขภาพได้ ถึงแม้ว่าในขณะที่เริ่มตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ประเทศไทยจะยังไม่มีระบบประกันสุขภาพ

คณะรัฐมนตรีจึงมีมติให้ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยเพื่อให้การรักษา และฟื้นฟูสุขภาพกลุ่มผู้ฟ้องคดีเป็นระยะเวลา ๕ ปี ก็ตาม แต่เมื่อมีระบบประกันสุขภาพ กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดก็สามารถใช้หลักประกันสุขภาพได้ เว้นเสียแต่ว่ากลุ่มผู้ฟ้องคดี จะสมัครใจไปทำการรักษาตามโรงพยาบาลเอกชน หรือไปทำการรักษาที่ไม่เป็นไปตาม ระบบประกันสุขภาพ ซึ่งถือว่าเป็นความสมัครใจของกลุ่มผู้ฟ้องคดีเองที่จะยอมรับภาระ จากการไปทำการรักษานอกเหนือจากการใช้สิทธิในระบบหลักประกันสุขภาพ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ จึงไม่มีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องชดใช้ค่าเสียหายตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง อย่างไรก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า เนื่องจากคดีนี้เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการทำละเมิด หรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจ ตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่รู้ หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี ดังนั้น การที่คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ให้จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เป็นระยะเวลา ๕ ปี ซึ่งครบกำหนด ๕ ปี ในวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ จึงต้องถือว่ากลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแล้วตั้งแต่วันที่ครบ กำหนด ๕ ปีดังกล่าว หรือวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทำการถ่ายโอนบทบาทภารกิจและทรัพย์สิน โครงการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยให้แก่กรุงเทพมหานครเมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑ การที่กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้ยื่นฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีภายหลังจากล่วงเลยกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว

ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘๑ คน คัดค้านคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ว่า การดำเนินงานของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองตามที่กล่าวอ้างมานั้น ถือได้ว่าเป็นการดำเนินงาน โดยการละเลยไม่ปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ หรือดำเนินการ ตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรเมื่อเปรียบเทียบกับกระทรวงคมนาคม และกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เมื่อกระทรวงทั้งสองได้รับมติคณะรัฐมนตรี

แล้วไม่นาน ได้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีจนแล้วเสร็จ แม้แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ เอง ยังได้ให้การยอมรับว่า การดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองล่าช้า เท่ากับยอมรับตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวมีลักษณะเป็นเพียงหลักการกว้างๆ ที่มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบดำเนินการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจและหน้าที่ใช้ดุลพินิจว่าจะต้องดำเนินการอย่างไรเพื่อบรรลुวัตถุประสงค์ของมติคณะรัฐมนตรีนั้น ไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากโดยหลักการแล้ว มติคณะรัฐมนตรี จะกำหนดไว้กว้างๆ เพื่อไม่ให้ขัดกับกฎหรือระเบียบของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง หากมติคณะรัฐมนตรี ขัดกับกฎหรือระเบียบของหน่วยงาน อาจทำให้ต้องย้อนกลับไปที่แก้ไขมติคณะรัฐมนตรีเสียใหม่ อันจะทำให้เสียเวลาและทำให้การดำเนินงานตามมติคณะรัฐมนตรีเป็นไปได้ยาก ไม่สนองต่อ นโยบายของคณะรัฐบาล ดังนั้น การที่มติของคณะรัฐมนตรีกำหนดไว้กว้างๆ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติอย่างไร กระทรวงที่ได้รับมอบหมายมีหน้าที่ต้องหามาตรการรองรับ เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกระทรวงคมนาคม และกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จะเห็นได้ว่ากระทรวงทั้งสอง สามารถดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ จึงไม่อาจรับฟังได้ กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ กล่าวอ้างว่า มีปัญหาอุปสรรคจากระบบบริหารงานภาครัฐ เรื่องงบประมาณ แม้ได้รับจัดสรรงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ ถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ในวงเงิน งบประมาณ ๒๕ ล้านบาท แต่ได้รับจัดสรรเป็นรายปีรวมระยะเวลา ๕ ปี และในแต่ละปีงบประมาณ ได้รับจัดสรรจำนวนไม่เท่ากัน ซึ่งในบางปีได้รับงบประมาณไม่ครบถ้วนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้วางแผนไว้ จึงทำให้ในบางปีได้รับงบประมาณในจำนวนที่ไม่เพียงพอต่อการ ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม นั้น ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวไม่เป็นความจริง กล่าวคือ หลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ไม่ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกได้ไปร้องเรียนต่อสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ต่อมาวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ คณะอนุกรรมการได้เรียกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและผู้ร้องเข้าไปประชุม และสอบถามข้อเท็จจริงจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้ร้องได้มอบหมายให้ผู้รับมอบอำนาจ ของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน (นายวิโรจน์ ช่างสาร) เป็นผู้แทนฝ่ายผู้ร้อง ในวันที่ดังกล่าวมีผู้แทน จากสำนักงานงบประมาณ ผู้แทนจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และบุคคลภายนอก เข้าร่วมประชุมด้วย

ผู้แทนสำนักงานงบประมาณชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาต่อคณะอนุกรรมการฯ สรุปว่า คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อ ๒๕๔๕ ให้สร้างศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดที่ทำเรือคลองเตยในวงเงินงบประมาณ ๒๕ ล้านบาท โดยสำนักงานงบประมาณทยอยจัดสรรเงินให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการตามโครงการระหว่างปี ๒๕๔๗ - ๒๕๕๑ รวมเป็นเงิน ๒๕ ล้านบาทเศษ ซึ่งขั้นตอนดำเนินการผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะทำแผนขอใช้งบประมาณในแต่ละปีโดยตั้งเป็นงบดำเนินการ และเมื่อได้รับจัดสรรเงินจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้ว ก็เป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามแผนงานที่ตั้งไว้ และผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้แจงข้อเท็จจริงด้วยวาจาว่า ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เป็นเพียงหน่วยงานปฏิบัติงานจึงขึ้นกับผู้บริหารของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และกองแผนงานว่า จะจัดสรรงบประมาณให้ศูนย์ฯ ในแต่ละปีอย่างไร นอกจากนี้ผู้แทนดังกล่าวยังได้ให้ข้อเท็จจริงด้วยว่า เงินจำนวนดังกล่าวมีการนำไปใช้ในกิจการอันจำเป็นเร่งด่วนช่วยชาวบ้านทั่วประเทศ รวมทั้งผู้ประสบภัยพายุสีนามิที่ภาคใต้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้จัดสรรงบประมาณดังกล่าวไปช่วยผู้ประสบภัยทางภาคใต้ก่อน จากถ้อยคำของผู้แทนดังกล่าวจึงเห็นว่า มีการจัดสรรงบประมาณที่ผิดวัตถุประสงค์และผิดประเภท ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ได้รับงบประมาณไม่เท่ากันและได้น้อย จึงไม่สามารถจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ฯ ได้ เป็นข้ออ้างที่ไม่ถูกต้อง จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีรายอื่นๆ มีความประสงค์ขอเปลี่ยนแปลงมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ จากการตั้งศูนย์ฯ ให้ฟื้นฟูสุขภาพ ไปเป็นการให้เงินสวัสดิการช่วยเหลือแทนนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คนโต้แย้งว่า หลังจากมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ได้ติดตามความคืบหน้าของการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ เป็นระยะ แต่ไม่มีความคืบหน้าในการจัดตั้งศูนย์ฯ แต่อย่างใด ในทางกลับกันผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ที่ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ เจ็บป่วยต้องไปรักษาตามโรงพยาบาลต่างๆ ตามอาการ แต่ไม่ได้รับการดูแลจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการสร้างเสริมสุขภาพอนามัย การป้องกัน ควบคุม และรักษาโรคภัย การฟื้นฟูสมรรถภาพของประชาชนและราชการอื่น ๆ ตามกฎหมาย นอกจากนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

มีอำนาจหน้าที่และภารกิจเกี่ยวกับการพัฒนาวิชาการเพื่อควบคุมโรคและภัยที่คุกคามสุขภาพ ทั้งที่มีมติคณะรัฐมนตรีมอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดตั้งศูนย์ดังกล่าว แต่กลับละเลย การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินควร จึงไม่สามารถสร้างศูนย์ฯ ได้ อีกประการหนึ่ง นายแพทย์พนมพันธ์ ศิริวัฒนานุกูล และฝ่ายบริหารของสำนักโรคจากการ ประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม ได้แจ้งต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกว่า สำนักงบประมาณ ได้จัดสรรงบประมาณให้จัดตั้งศูนย์ฯ เพียง ๗๔๖,๑๐๐ บาท ที่เหลือได้นำไปช่วยชาวบ้าน ที่ได้รับความเดือดร้อนทั่วประเทศ รวมทั้งชาวบ้านที่รับผลกระทบจากภัยสึนามิด้วย ทำให้ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน มีความประสงค์ที่จะขอเปลี่ยนแปลงมติคณะรัฐมนตรีจากการตั้งศูนย์ฯ มาเป็นเงินสวัสดิการช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คนแทน เพื่อใช้เยียวยาความเดือดร้อน จากการที่ต้องไปทำการรักษาตัวที่โรงพยาบาลอื่น สำหรับกรณีที่ถูกฟ้องคดีทั้งสองกล่าวอ้างว่า การลาออกจากการเป็นกรรมการในคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ของผู้แทนสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย ทำให้ คณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ไม่สามารถดำเนินการ จัดการและให้บริการเกี่ยวกับศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยได้อย่างเต็มที่ นั้น ฟังไม่ขึ้น เนื่องจากสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย เป็นกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานที่อื่น สภานี้เกิดจากการทำงานหลายๆ แห่ง มารวมตัวกัน จัดตั้งเป็นสภาเครือข่ายผู้ป่วย ไม่ใช่ผู้ป่วยจากสารเคมีระเบิด แต่เป็นผู้ป่วยจากการทำงาน ในโรงงานทอผ้าแห่งหนึ่งในจังหวัดสมุทรปราการ การลาออกจากการเป็นคณะกรรมการ จัดตั้งศูนย์ฯ ของบุคคลกลุ่มนี้ จึงไม่มีผลต่อการจัดตั้งศูนย์ฯ เนื่องจากกลุ่มผู้ป่วยกลุ่มนี้ ไม่ใช่ผู้บริหารการเงินในการจัดตั้งศูนย์ฯ ส่วนที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ให้การว่า เกิดความขัดแย้ง ทางความคิดระหว่างกลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน และกลุ่ม ๒๗๕ ครอบครัวย จึงส่งผลให้การ ดำเนินการบริหารและการให้บริการของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย มีอุปสรรคและทำให้เกิดความล่าช้า ด้วยเหตุผลสำคัญที่ต้องรอให้ได้ข้อยุติทางความคิด ระหว่างกลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน และกลุ่ม ๒๗๕ ครอบครัวย นั้น คลาดเคลื่อนต่อความจริง กล่าวคือ ความล่าช้าในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองในการจัดตั้งศูนย์ฯ เกิดจาก การบริหารงานโดยไม่มีความจริงใจที่จะจัดตั้งศูนย์ดังกล่าว โดยมีการใช้งบประมาณ

ผิดประเภทและผิดวัตถุประสงค์ จึงหาเหตุผลมากล่าวอ้างว่า ชาวบ้านทั้งสองกลุ่มขัดแย้งกัน จึงทำให้การจัดตั้งศูนย์ฯ ล่าช้า หากเป็นดังคำให้การแล้วเหตุใดปัจจุบันนี้สามารถจัดตั้งศูนย์ฯ ได้ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ให้การว่า รูปแบบการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการจัดตั้ง ถือว่าเป็นการดำเนินการที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ และถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้ใช้ดุลพินิจที่เหมาะสมในการดำเนินการแล้ว นั้น คลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริง ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน โต้แย้งว่า การต่อสู้ของกลุ่มผู้ป่วย ๑๐๕ คน แท้จริงนั้นต้องการได้รับการรักษาจากแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ซึ่งในขณะนั้นมีสำนักงานอาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมอยู่ที่โรงพยาบาลราชวิถี โดยมีแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล เป็นผู้อำนวยการ และแพทย์หญิงอรพรรณได้เข้าร่วมประชุมในการประชุมคณะกรรมการแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจรักษาผู้ที่ได้รับผลกระทบกรณีสารเคมีระเบิดคลองเตยในวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗ ณ ห้องประชุมสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังมีการประชุมติดตามการแก้ไขปัญหาผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ มีนางสมบุญ สีคำดอกแค นางสาวอุษา โรจน์พงศ์เกษม และนางบังเอิญ เจริญลักษณ์ เข้าร่วมประชุมด้วย จากการวินิจฉัยของแพทย์หญิงอรพรรณพบว่า นางสมบุญ สีคำดอกแค ได้รับผลกระทบจากฝุ่นฝ้ายจากการทำงานในโรงงานทอผ้า ส่วนนางสาวอุษาและนางบังเอิญได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดที่ทำเรือคลองเตย ได้รับการรักษาจากแพทย์หญิงอรพรรณ และเป็นโจทก์ฟ้องการทำเรือแห่งประเทศไทย แสดงให้เห็นว่าการเรียกร้องของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน คือต้องการรักษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดไม่ได้มีความมุ่งหวังที่สูงเกินความเป็นจริงที่ต้องการให้ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เป็นสถานพยาบาลในระดับตติยภูมิที่มีความพร้อมในทุกๆ ด้าน คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงขัดกับมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว หากมติคณะรัฐมนตรีมีความประสงค์ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองควรดำเนินการได้นานแล้วเพราะใช้งบประมาณไม่มากตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้คืนเงินให้กับสำนักงบประมาณ คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงฟังไม่ขึ้น ส่วนคำให้การที่ว่ามติของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน

ที่ปรากฏในสำนวนของคณะกรรมการฯ เอง ถือว่าเป็นการใช้ดุลพินิจในการรับฟังข้อเท็จจริง ไม่ชอบด้วยหลักการรับฟังพยาน นั้น คลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริง กล่าวคือ สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตั้งขึ้นตามกฎหมาย เป็นองค์กรอิสระที่รับการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาล มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบและรายงานการกระทำหรือละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หรืออันไม่เป็นไปตามพันธกรณีระหว่างประเทศเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่ประเทศไทยเป็นภาคี หลังจากได้รับการร้องเรียนแล้ว กระบวนการตรวจสอบจะต้องดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมาย จะต้องตรวจสอบด้วยความเป็นกลาง ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองโต้แย้งว่า การที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ส่งเงินคืนคลังรวมเป็นเงิน ๑๔,๕๖๑,๖๘๕ บาท แสดงให้เห็นถึงการบริหารงบประมาณที่ไม่ถูกต้อง นั้น เป็นการพิจารณาผลสำเร็จของงานโดยพิจารณาเพียงการใช้งบประมาณ จึงไม่น่าจะชอบด้วยเหตุผล นั้น คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่อาจรับฟังได้เนื่องจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติอาจพิจารณาเรื่องการคืนเงินของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจากข้อเท็จจริงที่นายแพทย์พนมพันธ์ได้ให้ถ้อยคำไว้เกี่ยวกับการใช้งบประมาณผิดวัตถุประสงค์ที่ไม่อาจหาหลักฐานหักล้างบัญชีได้ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ได้ร้องเรียนหลายหน่วยงานรวมทั้งสภาทนายความด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงส่งเงินคืนคลังโดยไม่ได้คำนึงถึงการบริหารงบประมาณได้อย่างประหยัดและวินัยทางการคลังตามคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง จึงเห็นว่า คำวินิจฉัยของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า การที่กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ไปทำการตรวจรักษาตามโรงพยาบาลอื่นๆ นั้น ถือว่าเป็นการสมัครใจของกลุ่มผู้ฟ้องคดีเอง จึงถือไม่ได้ว่ากลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ไม่ได้รับบริการจากศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน คัดค้านว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร โดยคณะรัฐมนตรีมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจัดตั้งศูนย์ฯ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้จัดตั้งศูนย์ฯ สำเร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน ไม่ได้รับโอกาสได้รับการรักษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน รักษากว่าตายจึงต้องดิ้นรนไปรับการรักษา

ตามโรงพยาบาลที่มีแพทย์ที่เชี่ยวชาญ เพราะการเจ็บป่วยจากการได้รับสารพิษต่างจากการเจ็บป่วยจากโรคธรรมดาทั่วไป ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘๑ คน มีความจำเป็นที่ต้องไปรับการรักษาตามโรงพยาบาลที่มีแพทย์เฉพาะทางซึ่งไม่สามารถใช้บัตรประกันสุขภาพได้ และในการไปรับการรักษา ผู้ป่วยไม่สามารถไปโดยลำพังได้ จะต้องให้ญาติพี่น้องพาไป ญาติพี่น้องจึงต้องเสียเวลาในการทำมาหากินและเสียค่าพาหนะเดินทาง ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดจึงขอเรียกร้องค่าเสียหาย

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า การที่คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ให้จัดตั้งศูนย์อำนวยการและสิ่งแวดล้อมคลองเตย เป็นระยะเวลา ๕ ปี ซึ่งครบกำหนด ๕ ปี ในวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ จึงต้องถือว่ากลุ่มผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแล้วตั้งแต่วันที่ครบกำหนด ๕ ปีดังกล่าว หรือการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทำการถ่ายโอนบทบาทภารกิจและทรัพย์สินโครงการจัดตั้งศูนย์อำนวยการและสิ่งแวดล้อมคลองเตยให้แก่กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑ นั้น ก็ต้องถือว่ากลุ่มผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแล้ว การที่ยื่นฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีแล้ว ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘๑ คน คัดค้านว่า ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘๑ คน ได้รับทราบเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ จากสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๘๑ คน ยื่นฟ้องคดีนี้ในวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงเป็นการฟ้องคดีภายในระยะเวลาการฟ้องคดีตามกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ให้การเพิ่มเติม และชี้แจงเพิ่มเติมว่า ภาระหน้าที่ตามมติคณะรัฐมนตรีของกระทรวงคมนาคมและกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ กับของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแตกต่างกัน กล่าวคือ ในส่วนของกระทรวงคมนาคม นั้นสามารถดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีได้ทันทีเนื่องจากเป็นเพียงการจ่ายเงินช่วยเหลือตามระยะเวลาที่คณะรัฐมนตรีกำหนดเท่านั้น สำหรับการฟื้นฟูอาชีพให้กับผู้ได้รับผลกระทบ นั้นผู้เดือดร้อนได้ขอเป็นเงินช่วยเหลือกรณีพิเศษรายละ ๕๐,๐๐๐ บาท กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จึงได้ขอเสนอเปลี่ยนแปลงเป็นเงินสงเคราะห์จำนวน

๕,๒๕๐,๐๐๐ บาท (๑๐๕ คน) และคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ดำเนินการให้เงินสงเคราะห์พิเศษรายละ ๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๕,๒๕๐,๐๐๐ บาท โดยได้มีมติเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ อนุมัติให้เปลี่ยนจากการจัดตั้งกองทุนฟื้นฟูอาชีพ เป็นให้ผู้ได้รับผลกระทบทั้ง ๑๐๕ คน ได้รับเงินสงเคราะห์กรณีพิเศษรายละ ๕๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๕,๒๕๐,๐๐๐ บาท กรณีที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้กระทรวงคมนาคมและกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จ่ายเงินช่วยเหลือและเงินสงเคราะห์เป็นกรณีพิเศษแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบทั้ง ๑๐๕ คน นั้น เมื่อได้มีการจ่ายเงินดังกล่าวแล้ว ภาระหน้าที่ที่กระทรวงคมนาคมและกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จะต้องดำเนินการก็เป็นอันปลดเปลื้องไป แต่ภาระหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่จะต้องดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อให้การรักษาและฟื้นฟูสุขภาพของผู้ได้รับผลกระทบเป็นเวลา ๕ ปี ไม่อาจเปลี่ยนเป็นเงินได้ และต้องใช้เวลาในการรักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้ได้รับผลกระทบที่ยาวนานกว่าการดำเนินการของกระทรวงคมนาคมและกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงเห็นว่า ข้อคัดค้านข้อนี้ของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน ไม่ถูกต้อง และที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า มติคณะรัฐมนตรีที่กำหนดไว้กว้างๆ นั้น ชอบด้วยกฎหมายแล้ว เมื่อเปรียบเทียบกับกระทรวงคมนาคมและกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์แล้ว กระทรวงทั้งสองสามารถดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีได้ทันที นั้น เห็นว่า การดำเนินการของกระทรวงคมนาคมเป็นการจ่ายเงินช่วยเหลือตามจำนวนที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ซึ่งสามารถดำเนินการได้โดยมิได้มีกฎหมายกำหนดห้ามแต่อย่างใดเนื่องจากเหตุระเบิดที่เกิดขึ้นที่คลองเตยเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ได้รับผลกระทบทุกคน ส่วนการดำเนินการของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ที่จะต้องดำเนินการจัดตั้งกองทุนฟื้นฟูอาชีพเพื่อช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบ ไม่อาจดำเนินการได้เนื่องจากขัดต่อพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. ๒๕๓๑ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๑๒ อันเป็นกรณีที่มีการจัดตั้งกองทุนฟื้นฟูอาชีพไม่อาจกระทำให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมเพื่อรักษาผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดที่คลองเตย ซึ่งสามารถดำเนินการตามนโยบายมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวได้โดยต้องมีการจัดสรร

งบประมาณ เมื่ออยู่ในวิสัยและไม่ขัดต่อกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่สามารถที่จะขอเปลี่ยนแปลงมติคณะรัฐมนตรีให้เป็นอย่างอื่นได้ นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยตามจำนวนเงินงบประมาณที่ได้รับ แม้ในบางปีจะไม่ได้การสนับสนุนงบประมาณจากสำนักงานงบประมาณ แต่ก็ได้ดำเนินการรักษาและฟื้นฟูสภาพของผู้ได้รับผลกระทบ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจนำไปเปรียบเทียบกับกรดำเนินการของกระทรวงคมนาคมและกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้เนื่องจากลักษณะงานและการดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีแตกต่างกัน กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๑๑ คนกล่าวอ้างว่า ในการประชุมคณะอนุกรรมการด้านสุขภาพอนามัยและผู้สูงอายุ ผู้พิการ ในคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ผู้แทนสำนักงานงบประมาณได้ชี้แจงว่า คณะรัฐมนตรีมีมติให้สร้างศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย งบประมาณ ๒๕ ล้านบาท โดยสำนักงานงบประมาณทยอยจัดสรรเงินให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๗ - ๒๕๕๑ รวมเป็นเงิน ๒๔ ล้านบาทเศษ โดยขั้นตอนดำเนินการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะทำแผนขอใช้งบประมาณในแต่ละปีโดยตั้งเป็นงบดำเนินการและเมื่อได้จัดสรรเงินแล้ว ก็เป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการให้เป็นไปตามแผนงานที่ตั้งไว้ และกล่าวอ้างว่า ผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ให้ข้อเท็จจริงว่า เงินจำนวนดังกล่าวมีการนำไปใช้ในกิจการอันจำเป็นเร่งด่วนช่วยชาวบ้านทั่วประเทศ รวมทั้งผู้ประสบภัยสึนามิที่ภาคใต้ อันเป็นการจัดสรรงบประมาณผิวัตฤประสงค์และผิดประเภท นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อรักษาและฟื้นฟูผู้ได้รับผลกระทบโดยมอบให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบดำเนินการ มิได้กำหนดว่าให้สร้างศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ประกอบกับคณะรัฐมนตรีกำหนดให้จัดตั้งศูนย์ฯ โดยใช้งบประมาณ ๒๕ ล้านบาท เป็นเวลา ๕ ปี ซึ่งหากจะต้องก่อสร้างอาคารศูนย์ดังกล่าว ก็จะต้องดำเนินการจัดหาที่ดิน ตลอดจนดำเนินการจัดจ้างก่อสร้างตามระเบียบสำนักงานกฤษฎมนตรีว่าด้วยการพัสดุ และจะต้องใช้เวลานานกว่าจะก่อสร้างแล้วเสร็จ ซึ่งจะทำให้การเริ่มต้นรักษาและฟื้นฟูสุขภาพของผู้ได้รับผลกระทบต้องเนิ่นนานออกไป เมื่อพิจารณาตามนัยมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่า คณะรัฐมนตรีต้องการให้มีศูนย์ที่สามารถรักษา

และฟื้นฟูสุขภาพของผู้ได้รับผลกระทบได้โดยรวดเร็ว หากเช่าอาคารของเอกชน ก็จะทำให้มีภาระค่าใช้จ่ายมากขึ้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอใช้สถานที่ของศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย เป็นที่ตั้งศูนย์จึงเป็นการลดภาระค่าใช้จ่ายด้านอาคารสถานที่ ประกอบกับศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย มีศักยภาพ และอยู่ใกล้ชุมชนคลองเตย ทำให้สะดวกแก่ผู้ใช้บริการ ซึ่งในการจัดสรรงบประมาณเพื่อการจัดตั้งศูนย์ฯ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ขอให้สำนักงานงบประมาณจัดสรรเงินให้ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๔๗ ถึง ๒๕๕๑ โดยปี ๒๕๔๗ ได้ขอให้จัดสรรจำนวน ๑,๐๔๑,๘๐๐ บาท แต่ได้รับการจัดสรรเพียง ๗๔๖,๑๐๐ บาท ปีงบประมาณ ๒๕๔๘ ได้ขอจัดสรรงบประมาณไว้ ๑๔,๖๓๙,๕๐๐ บาท แต่สำนักงานงบประมาณไม่ได้จัดสรรให้ ปีงบประมาณ ๒๕๔๙ ได้รับจัดสรร ๓,๙๑๕,๐๐๐ บาท ปีงบประมาณ ๒๕๕๐ ได้จัดสรร ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ปีงบประมาณ ๒๕๕๑ ได้รับจัดสรร ๑๔,๑๙๘,๔๐๐ บาท โดยที่การจัดตั้งศูนย์ฯ และดำเนินการรักษาและฟื้นฟูสุขภาพผู้ได้รับผลกระทบขึ้นอยู่กับงบประมาณ ซึ่งในปีงบประมาณ ๒๕๔๗ ถึง ๒๕๕๐ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับจัดสรรเงินงบประมาณน้อยมาก จึงต้องปรับเปลี่ยนแผนตามจำนวนเงินที่ได้รับมา โดยพยายามใช้งบประมาณและเครื่องมือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นหลัก อย่างไรก็ตาม แม้ในปีที่ไม่ได้รับเงินงบประมาณ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็มีได้หยุดการรักษาผู้ได้รับผลกระทบสำหรับในปีงบประมาณ ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นปีงบประมาณสุดท้าย สำนักงานงบประมาณได้จัดสรรเงินให้ถึง ๑๔,๑๙๘,๔๐๐ บาท จึงทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่สามารถใช้จ่ายดังกล่าวให้หมดสิ้นได้ จึงทำให้เข้าใจว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการใช้งบประมาณตามที่ได้รับการจัดสรรและงบประมาณของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เอง ประกอบกับการใช้ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย เป็นที่ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตย โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้บริหารจัดการงบประมาณในการจัดตั้งศูนย์ฯ และดำเนินการรักษาฟื้นฟูสุขภาพผู้ได้รับผลกระทบตามนัยมติคณะรัฐมนตรีแล้ว ส่วนการที่กล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นำเงินจำนวนดังกล่าวไปใช้ในกิจการอันจำเป็นเร่งด่วนช่วยชาวบ้านทั่วประเทศ รวมทั้งผู้ประสบภัยสึนามิที่ภาคใต้ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงว่า สืบเนื่องมาจากการที่ในปีงบประมาณ ๒๕๔๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ขอให้สำนักงานงบประมาณ

จัดสรรเงินสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของศูนย์จำนวน ๑๔,๖๓๙,๕๐๐ บาท เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่สามารถปรับแผนการใช้จ่ายงบประมาณได้ จึงขอทำความตกลงกับสำนักงานงบประมาณเพื่อขอใช้งบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินเป็นจำนวน ๑๔,๖๓๙,๕๐๐ บาท แต่สำนักงานงบประมาณแจ้งว่า งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ งบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นมีจำนวนจำกัด และยังมีภารกิจในด้านอื่น ๆ ที่จำเป็นเร่งด่วนรอการจัดสรรอีกเป็นจำนวนมาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้เป็นผู้จัดสรรเงินงบประมาณที่ผิดวัตถุประสงค์และผิดประเภทแต่อย่างใด ข้อคัดค้านข้อนี้ของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน จึงไม่ถูกต้อง กรณีผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน กล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้ติดตามความคืบหน้าการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม คลองเตย จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ เป็นระยะ แต่ไม่มีความคืบหน้าในการจัดตั้งศูนย์ ผู้เจ็บป่วยจึงไปรักษาตามโรงพยาบาลต่าง ๆ ตามอาการ และกล่าวอ้างว่า นายแพทย์พนมพันธ์ ศิริวิวัฒนากุล และฝ่ายบริหารของสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมได้แจ้งกับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกว่า สำนักงานงบประมาณได้จัดสรรงบประมาณในการจัดตั้งศูนย์ เพียง ๗๔๖,๑๐๐ บาท ที่เหลือได้นำไปช่วยชาวบ้านที่ได้รับความเดือดร้อนทั่วประเทศ รวมทั้งชาวบ้านที่รับผลกระทบจากภัยสึนามิ ทำให้ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์ที่จะขอเปลี่ยนแปลงมติคณะรัฐมนตรีจากการจัดตั้งศูนย์มาเป็นเงินสวัสดิการช่วยเหลือผู้ฟ้องคดีทั้งหมด และกล่าวอ้างว่าการลาออกจากการเป็นคณะกรรมการผู้จัดตั้งศูนย์ของกลุ่มสภาเครือข่าย ผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย ไม่มีผลต่อการจัดตั้งศูนย์แต่อย่างใด นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ใช้ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย บางส่วนเป็นที่ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ซึ่งนายแพทย์ ปรีชา จารุสุนทรศรี ผู้อำนวยการศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ผู้แทนของ กรุงเทพมหานคร ได้ชี้แจงด้วยวาจาต่อคณะกรรมการด้านสุขภาพอนามัยและผู้สูงอายุ ผู้พิการ ของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือถึง กรุงเทพมหานครขอใช้พื้นที่ส่วนหนึ่งของศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย เป็นที่ตั้งศูนย์ฯ และศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ ได้สนับสนุนเรื่อง Lab ตรวจสุขภาพ การตรวจและประเมินสุขภาพของผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิด ประกอบกับผู้แทนกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบ

๒๗๕ ครอบครัว ก็ได้กล่าวด้วยวาจาต่อคณะอนุกรรมการดังกล่าวว่า พวกตนเป็นผู้ได้รับผลกระทบเช่นกันไม่ใช่เฉพาะกลุ่มผู้ร้องจำนวน ๑๐๕ คน เท่านั้น ที่ผ่านมาต้องไปรักษาตามโรงพยาบาลต่าง ๆ โดยใช้สิทธิบัตรทอง ๓๐ บาท ต่อมาเมื่อมีการเปิดศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยก็ได้เข้ารับการตรวจรักษามาโดยตลอด จึงเห็นได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์ฯ และดำเนินการตรวจรักษาผู้ได้รับผลกระทบแล้ว ซึ่งกลุ่มผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้วว่า มีการเปิดศูนย์ฯ เพื่อทำการรักษาแล้ว แต่ไม่เข้ามารับการรักษากลับเลือกไปรักษาที่สถานพยาบาลอื่น ทำให้มีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน กล่าวว่า ไม่ได้รับการดูแลจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ และไม่มีการจัดตั้งศูนย์ฯ จึงเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่ถูกต้อง กรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน กล่าวอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ หาเหตุมาอ้างว่า ชาวบ้านกลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน และกลุ่ม ๒๗๕ ครอบครัว มีความขัดแย้งกัน จึงทำให้การจัดตั้งศูนย์ฯ ล่าช้า นั้น เห็นว่า ได้มีการจัดตั้งศูนย์ฯ และให้บริการตั้งแต่พฤษภาคม ๒๕๕๗ ที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย แล้ว ถึงแม้กลุ่มของผู้ฟ้องคดีกับกลุ่ม ๒๗๕ ครอบครัว จะขัดแย้งกัน แต่ก็มีได้มีผลกระทบต่อการจัดตั้งศูนย์ฯ และการให้บริการรักษาผู้ได้รับผลกระทบแต่อย่างใด เพียงแต่ทำให้คณะกรรมการจัดตั้งศูนย์ฯ ต้องรอฟังข้อยุติของทั้งสองกลุ่ม เพื่อให้การบริหารของศูนย์ฯ เป็นไปด้วยดี ข้อคัดค้านข้อนี้ของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน จึงไม่ถูกต้อง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมีโรงพยาบาลในสังกัดจำนวนมาก หากมีผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมี จะต้องทำการรักษาโดยอุปกรณ์ทางการแพทย์และยาในระดับที่สูงขึ้นไปอีก ก็สามารถจัดส่งต่อผู้ป่วยไปยังโรงพยาบาลในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ เช่น โรงพยาบาลราชวิถี โรงพยาบาลนพรัตนราชธานี โรงพยาบาลเลิดสิน สถาบันมะเร็งแห่งชาติ สถาบันโรคผิวหนัง สถาบันโรคทรวงอก เป็นต้น ผู้ป่วยสามารถเข้าการรักษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางซึ่งอยู่ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้โดยมิต้องเสียค่าใช้จ่าย ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงเห็นว่า การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอยู่ในขอบเขตของการดำเนินการจัดตั้งศูนย์ฯ และรักษาฟื้นฟูสุขภาพผู้ได้รับผลกระทบตามนโยบายมติคณะรัฐมนตรีแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยืนยันว่า หลังจากที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการจัดตั้งศูนย์ฯ และรักษาฟื้นฟูสุขภาพผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีระเบิดที่ท่าเรือคลองเตยแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

และที่ ๓ ก็ได้ขอใช้พื้นที่ของศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย เป็นสถานที่ตั้งศูนย์ดังกล่าว และในระหว่างนั้นก็ได้มีการดูแลสุขภาพของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกรณีสารเคมีระเบิดเรื่อยมา โดยมีทีมแพทย์จากสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นหน่วยงานในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และแพทย์ผู้เชี่ยวชาญจากสถาบันโรคผิวหนัง แพทย์จากสถาบันจิตเวช แพทย์จากโรงพยาบาลนพรัตนราชธานี แพทย์จากศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย รวมทั้งแพทย์หญิงอรพรรณ เมธาติลกกุล จากโรงพยาบาลราชวิถี ทำการตรวจรักษาผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบกรณีดังกล่าว แม้กลุ่มผู้ป่วยจะสามารถใช้สิทธิรักษาพยาบาลจากระบบหลักประกันสุขภาพ (บัตรทอง) ได้ก็ตาม

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน กล่าวอ้างว่า ได้รับทราบเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ จากสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ การนำคดีนี้มาฟ้องในวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงยังไม่พ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีนั้น เห็นว่า ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานผลการตรวจสอบการละเมิดสิทธิมนุษยชนของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ชี้แจงต่อคณะกรรมการฯ ว่า เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๕๑ ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๑ แจ้งกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบ ๑๐๕ คน ว่า ศูนย์บริการฯ ได้รับแจ้งจากสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมว่า โครงการให้ความช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจะสิ้นสุดลงในวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑ ประกอบกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทำการถ่ายโอนบทบาทภารกิจและทรัพย์สินโครงการจัดตั้งศูนย์อาชีพเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยให้แก่กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑ จึงเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรได้รู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีอย่างช้าที่สุดวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๑ การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๕๑ คน นำคดีมาฟ้องเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงพ้นกำหนดระยะเวลาฟ้องคดีแล้ว ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบผลการดำเนินการเรื่องร้องเรียนจากคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๕๒ นั้น เห็นว่าเป็นเรื่องร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อตรวจสอบการกระทำหรือการละเลยการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและเสนอมาตรการแก้ไขที่เหมาะสมต่อบุคคลหรือหน่วยงานที่กระทำหรือละเลยการกระทำดังกล่าวเพื่อดำเนินการ

ในกรณีที่ปรากฏว่าไม่มีการดำเนินการตามที่เสนอ ให้รายงานต่อรัฐสภาเพื่อดำเนินการต่อไป
เหตุแห่งการฟ้องคดีจึงมิใช่เริ่มเมื่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาเรื่องแล้วเสร็จ

หลังจากที่ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำสั่งที่ ๖๗๐/๒๕๕๓ ให้ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณา
และมีคำสั่งคำฟ้องเฉพาะข้อหาที่หนึ่งและผู้ฟ้องคดีทั้งเก้าสิบเอ็ดคนฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่
ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร มิได้ปฏิบัติให้เป็นไปตามมติของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔
พฤษภาคม ๒๕๔๕ อันเป็นคดีพิพาทตามเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร
ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง
พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองกลางได้มีคำสั่งรับคำฟ้องข้อหาดังกล่าวไว้พิจารณา และได้มีคำสั่ง
ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๔ ทำคำให้การแก้คำฟ้องข้อหาดังกล่าว

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ให้การเช่นเดียวกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓
ที่ได้ให้การต่อศาลดังกล่าวข้างต้น โดยยืนยันว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ได้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่
ตามกรอบงบประมาณที่ได้รับอนุมัติตามกฎหมายของแต่ละปีงบประมาณ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่
ไม่ได้ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้า
ในการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย และเพิ่มเติมว่า หลังจาก
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ถ่ายโอนภารกิจนี้ให้กรุงเทพมหานครแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยังได้ติดตาม
เพื่อให้มีการรักษาและฟื้นฟูสุขภาพของผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบจากกรณีสารเคมีระเบิด
โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ - พ.ศ. ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้จัดทำโครงการเฝ้าระวังสุขภาพเชิงรุก
สำหรับประชาชนกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบกรณีประชาชนกลุ่มดังกล่าว โดยมีการตรวจสุขภาพ
ประชาชนและฟื้นฟูสุขภาพของผู้ป่วย นอกจากนี้ ในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๓ - พ.ศ. ๒๕๕๔
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และพวก ได้ยื่นข้อเรียกร้องต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
จ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดจำนวน ๑๐๕ ราย โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
เสนอเรื่องเข้าคณะรัฐมนตรีอีกครั้ง ซึ่งจากการประชุมระหว่างผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
กับผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวก ในเบื้องต้นผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และพวก ประสงค์จะขอรับเงินชดเชย

รายละเอียด ๒๐,๐๐๐ บาท ซึ่งประธานในที่ประชุมได้ชี้แจงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ยินดีที่จะดูแลรักษาสุขภาพของประชาชนกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดต่อไป แต่ในส่วนการจ่ายค่าชดเชยนั้น ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกทราบว่า เนื่องจากภารกิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ คือ การดูแลรักษาสุขภาพอนามัยของประชาชน ประกอบกับข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ไม่ได้เปิดช่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สามารถนำงบประมาณของส่วนราชการมาจ่ายเป็นค่าชดเชยได้ อย่างไรก็ตาม หากผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และพวกได้ขอยุติว่าจะขอค่าชดเชยจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ต่อราย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็จะไม่ดำเนินการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีให้ ส่วนผลจะเป็นอย่างไรก็ขึ้นอยู่กับคณะรัฐมนตรีจะพิจารณา แต่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และพวก ก็ยังไม่ได้ขอยุติว่า ประสงค์จะขอรับเงินชดเชยเป็นจำนวนเท่าใด โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ รับที่จะนำข้อเสนอไปหารือกับกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดรายอื่นๆ แล้วจะแจ้งผลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบต่อไป ซึ่งจนถึงขณะนี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ก็ยังไม่ได้แจ้งผลหรือความคืบหน้าให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบแต่อย่างใด

ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน คัดค้านคำให้การว่า แม้มีการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตย แต่ศูนย์ดังกล่าวไม่สามารถรักษาผู้เสียหายทั้ง ๑๐๕ คน ได้ เนื่องจากไม่มีความพร้อมทั้งด้านอุปกรณ์ทางการแพทย์ ไม่มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง และเปิดบริการตรวจรักษาเฉพาะวันพุธซึ่งเป็นเวลาสั้นๆ เท่านั้น แพทย์ผู้เชี่ยวชาญตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ให้การ ไม่เคยไปทำการตรวจรักษาจริงตามคำสั่งแต่งตั้งแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นกรรมการจัดตั้งศูนย์ดังกล่าวด้วยผู้หนึ่งย่อมทราบข้อเท็จจริงเป็นอย่างดี เมื่อไม่มีการบริการตามที่คณะรัฐมนตรีมีมติ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงพาชาวบ้านและผู้ฟ้องคดีทั้งหมดไปร้องเรียนขอความเป็นธรรมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เมื่อเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงมาฟ้องเป็นคดีนี้ สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่กล่าวอ้างว่า การจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตย มีปัญหาอุปสรรคด้านงบประมาณ กล่าวคือ งบประมาณในแต่ละปี ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ขอไปยังสำนักงบประมาณเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการจัดตั้งศูนย์ฯ ไม่เป็นไปตามที่วางแผนไว้ นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ไม่มีความจริงใจ จะดำเนินการจัดตั้งศูนย์ฯ ตามมติของคณะรัฐมนตรีจริง เพราะในปีงบประมาณต่อมา สำนักงบประมาณได้จัดสรรงบประมาณให้เพื่อทำการจัดตั้งศูนย์ฯ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่

กลับนำเงินจำนวนดังกล่าวไปช่วยในด้านอื่นก่อน ส่วนที่อ้างว่า มีความขัดแย้งระหว่างตัวแทนของสภาเครือข่ายกลุ่มผู้ป่วยจากการทำงานและสิ่งแวดล้อมแห่งประเทศไทย และตัวแทนกลุ่มผู้ป่วย ๑๐๕ รายนั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ให้การเพิกเฉยเพื่อให้เป็นข้ออ้างว่าไม่สามารถจัดตั้งศูนย์ฯ ได้ ข้อกล่าวอ้างนี้ไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากทั้งสองกลุ่มนั้นมีเพียงกรรมการเพียง ๒ คน เท่านั้น ที่มีความเห็นไม่ตรงกัน ไม่เกี่ยวกับการจัดตั้งศูนย์ฯ แต่อย่างใด หากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่จะดำเนินการจัดตั้งศูนย์ฯ ก็สามารถดำเนินการได้ ไม่จำเป็นต้องรับฟังความคิดเห็นของกรรมการดังกล่าว หรือในทางกลับกัน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้เรียกร้องให้จัดตั้งศูนย์ฯ ตลอดมา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ก็ไม่ปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยื่นข้อเสนอต่อคณะกรรมการขอเปลี่ยนแปลงมติคณะรัฐมนตรีจากการจัดตั้งศูนย์ฯ เป็นขอให้นำเงินจำนวน ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท มาจัดสรรให้กลุ่มผู้ป่วยจำนวน ๑๐๕ ราย ในจำนวนเท่าๆ กัน นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดโต้แย้งว่า คำให้การดังกล่าวคลาดเคลื่อนต่อข้อเท็จจริง กล่าวคือ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ไม่ปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีหรือปฏิบัติล่าช้าเกินสมควร ส่วนผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน ต้องการไปขอรับการรักษาจากแพทย์เฉพาะทางอย่างต่อเนื่อง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ให้คำแนะนำว่า ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดจ่ายค่ารักษาพยาบาลไปก่อน และให้ทำบันทึกค่าใช้จ่ายไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะเป็นผู้รับผิดชอบเองทั้งสิ้น แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้ไปติดต่อกับผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เพื่อขอเบิกเงินค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล รวมทั้งค่าใช้จ่ายต่างๆ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กลับอ้างว่าไม่มีเงินให้ จึงขอให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เปลี่ยนแปลงมติคณะรัฐมนตรีจากการตั้งศูนย์ฯ เป็นขอให้นำเงินจำนวน ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท มาจัดสรรให้กลุ่มผู้ป่วย ๑๐๕ ราย ในจำนวนเท่าๆ กัน ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับผู้ป่วยไม่ได้เป็นต้นคิดจะขอเปลี่ยนแปลงมติคณะรัฐมนตรีแต่อย่างใด คำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ไม่เป็นความจริง และที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทำการถ่ายโอนภารกิจพร้อมส่งมอบวัสดุและครุภัณฑ์ต่างๆ ของศูนย์ฯ ให้แก่กรุงเทพมหานคร โดยใช้ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดคัดค้านว่า ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยที่อยู่ที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย นั้น มีเพียงโต๊ะทำงานกับวัสดุภัณฑ์ไม่มาก และไม่เคยทำการรักษาผู้ป่วยจากสารเคมีระเบิดแต่อย่างใด จนกระทั่งถึงวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑ จึงได้ทำการถ่ายโอน

ภารกิจพร้อมส่งมอบวัสดุและครุภัณฑ์ต่าง ๆ ให้กับกรุงเทพมหานคร พร้อมกับถ่ายภาพไว้เป็นหลักฐาน ถือว่าเป็นการหลอกลวงผู้ป่วยและสำแดงเอกสารอันเป็นเท็จ และหลังจากที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย รับส่งมอบงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ไปขอรับการรักษาเกี่ยวกับโรคที่ได้รับสารเคมี แต่ทางศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย แจ้งว่า ต้องออกค่าใช้จ่ายเองเนื่องจากไม่มีงบประมาณที่จะออกให้แก่ผู้ฟ้องคดีทุกคน และที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ให้การว่า ในระหว่างปี ๒๕๕๓ - ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวก ได้ยื่นข้อเรียกร้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดจำนวน ๑๐๕ ราย นั้น ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เคยเข้าพบผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จริง แต่เป็นการเข้าพบเพื่อเจรจาหรือหาทางออกร่วมกัน โดยไม่ต้องรอให้ศาลพิพากษาคดีถึงที่สุด ทางผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เสนอให้เงินแก่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔ คน รายละเอียด ๒๐,๐๐๐ บาท และแจ้งต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ส่วนคดีให้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงไปปรึกษาทนายความจากสภาทนายความทางสภาทนายความได้ทำหนังสือการรับเงินให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ไปเจรจากับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยให้ระบุในใบรับเงินว่า จะไม่มีการถอนฟ้อง หลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบเงื่อนไขว่าไม่มีการถอนฟ้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่ยอมจ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหมด แต่รายงานการประชุมกลับปรากฏเป็นอีกอย่างหนึ่ง ไม่ตรงกับที่แจ้งชาวบ้าน

ศาลออกนั่งพิจารณาคดี เมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๖ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดีด้วยแล้ว

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๓๙ ได้เกิดเหตุอุบัติเหตุภัยสารเคมีระเบิดอย่างรุนแรงที่บริเวณโกดังเก็บสินค้าที่ทำเรือแห่งประเทศไทย คลองเตย ทำให้ไฟไหม้ลุกลามไปถึงที่เก็บถังก๊าซและแอลกอฮอล์บริเวณใกล้เคียง แรงระเบิดทำให้บ้านเรือนของประชาชนเสียหาย และการที่เกิดไฟไหม้อย่างรุนแรงทำให้สารเคมีเป็นพิษแพร่กระจาย ทำให้ประชาชนที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงเจ็บป่วยเนื่องจากได้รับสารเคมีเป็นพิษจากอากาศที่หายใจ คณะรัฐมนตรีได้มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ให้ความช่วยเหลือ

ประชาชนจำนวน ๑๐๕ คน ที่ได้ไปยื่นข้อเรียกร้อง คือ ๑. ให้เงินช่วยเหลือรายละ ๑๐,๐๐๐ บาท ต่อปี เป็นเวลา ๑๐ ปี นับจากวันที่เกิดเหตุ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๐,๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยให้กระทรวงคมนาคมเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ ๒. จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อให้การรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพผู้ป่วยเป็นเวลา ๕ ปี โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ ๓. จัดตั้งกองทุนฟื้นฟูอาชีพให้กับผู้ได้รับผลกระทบ ให้กระทรวงแรงงานรับไปดำเนินการ ต่อมาวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือถึงผู้อำนวยการสำนักอนามัยกรุงเทพมหานคร ขอยืมสถานที่บางส่วนของศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย เพื่อใช้เป็นที่ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย และเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๙๔๓/๒๕๕๖ แต่งตั้งคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ให้มีหน้าที่ให้คำแนะนำ ปรึกษาทางวิชาการ ในการดำเนินการจัดตั้งศูนย์ดังกล่าว บริหารจัดการเพื่อให้เกิดการดำเนินงานของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย สนับสนุนทรัพยากรที่ใช้ในการดำเนินงานจัดตั้งศูนย์ฯ และแต่งตั้งคณะทำงานในการดำเนินงานจัดตั้งศูนย์ฯ ตามความเหมาะสม โดยมีผู้แทนผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีคลองเตย ร่วมเป็นกรรมการด้วย คณะกรรมการดังกล่าวได้ประชุมกัน เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๖ เพื่อพิจารณาแนวทางการดำเนินการดูแลสุขภาพผู้ได้รับผลกระทบจากสารเคมีคลองเตย และการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ที่ประชุมมีมติว่า จะดูแลผู้ป่วย ๑๐๒ คน (ที่ถูกตั้งคือ ๑๐๕ คน) ตามมติคณะรัฐมนตรี แต่งตั้งคณะทำงานด้านการแพทย์ เพื่อวางแผนด้านการรักษา ประกอบด้วยแพทย์ ๗ ท่าน ใช้บางส่วนของศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย เป็นสถานที่ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย โดยสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมจะสนับสนุนงบประมาณเบื้องต้น ในการตรวจคัดกรองผู้ป่วย ๑๐๕ คน ต่อมาวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ คณะกรรมการฯ ได้ประชุมพิจารณาแผนปฏิบัติการประเมินสุขภาพประชาชน โดยสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมได้เสนอแผนตามลำดับขั้นตอน คือ เตรียมคณะกรรมการแพทย์ที่จะดำเนินการตรวจร่างกาย เตรียมรายชื่อประชาชนที่ได้รับผลกระทบทั้ง ๑๐๕ คน เตรียมสถานที่และอุปกรณ์การตรวจร่างกาย เตรียมแบบการจัดเก็บข้อมูลการตรวจร่างกายผู้ได้รับผลกระทบฯ ดำเนินการตรวจร่างกายสัปดาห์ละ ๑ ครั้งๆ ละ ครั้งวันๆ ละ ๒๐ คน โดยใช้แพทย์ ครั้งละ ๒ คน

ประชุมวางแผนเพื่อจัดระบบการรักษาและการส่งต่อผู้ป่วย ส่งต่อผู้ป่วยให้ได้รับการรักษา เฉพาะทาง วิเคราะห์/สรุปผลการตรวจร่างกาย ประชุมคณะกรรมการฯ เพื่อวางแผนการ ดำเนินการในระยะต่อไป ส่วนประเด็นค่าใช้จ่ายที่จะเกิดจากกิจกรรมการตรวจสุขภาพเบื้องต้น ให้ใช้งบประมาณจากสำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมไปก่อน ระหว่างรอ ความชัดเจนในขั้นตอนการทำคำขอของงบประมาณตามมติคณะรัฐมนตรี จำนวน ๒๕ ล้านบาท ซึ่งที่ประชุมพิจารณาเห็นชอบ ต่อมาวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๗ คณะกรรมการฯ ได้ประชุม ติดตามผลการดำเนินการของคณะทำงานแต่ละคณะ สำหรับคณะอนุกรรมการด้านการแพทย์ ได้รายงานความก้าวหน้าการดำเนินการว่า คณะอนุกรรมการฯ ได้ประชุมกัน ๒ ครั้ง มีผลสรุปว่า ให้มีการตรวจสุขภาพเบื้องต้นผู้ได้รับผลกระทบทั้ง ๑๐๕ คน ก่อน เพื่อนำผลการตรวจทั้งหมด เสนอต่อคณะกรรมการด้านการแพทย์ เพื่อร่วมกันดำเนินการต่อไป ซึ่งผลการตรวจร่างกาย ผู้ได้รับผลกระทบระหว่างวันที่ ๑๖ - ๑๙ และ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ รวม ๕ วัน มีผู้เข้ารับการ ตรวจ ๙๖ คน จากจำนวน ๑๐๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๑ ซึ่งต่อมาคณะทำงานด้านการแพทย์ เพื่อแก้ไขปัญหาผลกระทบจากสารเคมีคลองเตย ได้ประชุมเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๗ สรุปประเด็นสำคัญได้ว่า จากการตรวจสุขภาพเบื้องต้นในผู้ได้รับผลกระทบทั้งหมด ๙๖ คน พบปัญหาสุขภาพที่ต้องให้การรักษาโดยเร็ว คือ วัณโรคปอด ซึ่งผู้ป่วยกลุ่มนี้ได้รับการรักษาแล้ว ที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย กลุ่มผู้ที่มารับการตรวจเบื้องต้นพบมีปัญหาคิวหนัง ๒๐ ราย ซึ่งคณะแพทย์มีความเห็นว่า จะเชิญแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านโรคผิวหนัง จากสถาบันโรคผิวหนังมาช่วยวินิจฉัยและให้แนวทางการรักษาที่เหมาะสมต่อไป ส่วนผู้ป่วย ที่กำลังได้รับการรักษาอย่างต่อเนื่องจากโรงพยาบาลต่างๆ ควรมีการเชื่อมโยงข้อมูลการดูแล รักษา กับคณะทำงานด้านการแพทย์ เพื่อให้สามารถติดตามดูแลอย่างเป็นระบบ โดยผู้ได้รับ ผลกระทบทั้ง ๑๐๕ คน ควรมีบัตรพิเศษที่แสดงว่าเป็นกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบจาก สารเคมีคลองเตย และเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗ คณะทำงานด้านการแพทย์ฯ ได้ประชุมติดตามผลการดำเนินงาน และได้รับทราบว่ หลังจากการตรวจสุขภาพเบื้องต้น ผู้ได้รับผลกระทบฯ จำนวน ๙๖ ราย ปรากฏว่า มีผู้ป่วยวัณโรคจำนวน ๙ ราย ศูนย์บริการ สาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ได้รับเป็นคนไข้ทำการรักษาทุกราย มีผู้ป่วยเป็นโรคผิวหนัง ซึ่งอาจจะมีสาเหตุมาจากสารเคมีจำนวน ๑๗ ราย สำนักโรคจากการประกอบอาชีพ

และสิ่งแวดลอมได้ขอให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคผิวหนังจากสถาบันโรคผิวหนังมาตรวจรักษา ที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ในวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๗ นอกจากนี้ยังเชิญ จิตแพทย์จากสถาบันจิตเวช โรงพยาบาลสมเด็จพระยามาช่วยประเมินสุขภาพจิตของ ผู้ได้รับผลกระทบ จำนวน ๑๐๕ ราย เพื่อทำการรักษาหรือฟื้นฟูและเฝ้าระวังต่อไป โดยจะทำการ ตรวจสุขภาพจิตเบื้องต้น พร้อมทั้งทำกิจกรรมการส่งเสริมสุขภาพจิตและดูแลสุขภาพจิตด้วย ตนเองในวันที่ ๑๑ และ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๔๗ วันที่ ๖ และ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗ วันที่ ๘ และ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๗ ที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือถึงเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ส่งประมาณการ ค่าใช้จ่ายต่างๆ สำหรับการดำเนินงานของบกลางในการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดลอม คลองเตย ในจำนวนเงิน ๒๕ ล้านบาท เพื่อให้สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรีพิจารณา ดำเนินการต่อไป สำนักงานประมาณได้พิจารณาแล้วมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๔๗ ชี้แจงต่อเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเพื่อนำเสนอนายกรัฐมนตรีว่า โครงการก่อตั้งศูนย์ดังกล่าว เป็นโครงการที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีแล้ว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การรักษา และฟื้นฟูสุขภาพผู้ป่วยที่เกิดจากเหตุการณ์ไฟไหม้โกดังเก็บสารเคมีบริเวณท่าเรือคลองเตย จึงเห็นสมควรให้การสนับสนุนโครงการฯ ดังกล่าว เป็นเวลา ๔ ปี (พ.ศ. ๒๕๔๗ - ๒๕๕๐) แต่โดยที่ใกล้สิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ แล้ว ค่าใช้จ่ายงบบุคลากรในการจ้างลูกจ้างชั่วคราว ในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่สามารถดำเนินการได้ทัน ในปีงบประมาณ จึงเห็นสมควรสนับสนุนเฉพาะงบดำเนินงาน จำนวน ๑,๐๔๑,๘๐๐ บาท จากงบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น เพื่อให้การดำเนินงานของศูนย์ มีความต่อเนื่อง และสามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดได้ ส่วนค่าใช้จ่ายการดำเนินงานในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เนื่องจากได้ผ่านขั้นตอนการจัดทำงบประมาณ ปี ๒๕๔๘ ไปแล้ว จึงเห็นสมควร ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรับแผนการใช้จ่าย และขอทำความเข้าใจกับสำนักงานประมาณในรายละเอียด อีกครั้ง ส่วนงบประมาณที่ขอสนับสนุนดำเนินงานตามแผนตั้งตั้งแต่ปี ๒๕๔๘ เป็นต้นไป ให้ขอจัดตั้งงบประมาณประจำปีตามความเหมาะสมเป็นปี ๆ ไป ซึ่งนายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้ว อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เบิกจ่ายงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๗ งบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น โดยเบิกจ่ายลักษณะงบดำเนินงาน จำนวน

๑,๐๔๑,๘๐๐ บาท สำหรับปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ ให้ปรับแผนการใช้จ่าย และขอทำความตกลง
 ในรายละเอียดกับสำนักงบประมาณอีกครั้ง ส่วนปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นต้นไป ให้ขอจัดตั้ง
 งบประมาณรายจ่ายประจำปีตามความเหมาะสมเป็นปี ๆ ไป ตามความเห็นของสำนักงบประมาณ
 ซึ่งสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๔๗ แจ้งให้สำนัก
 งบประมาณและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงขอเบิกจ่ายงบประมาณจำนวนดังกล่าว
 แต่สำนักงบประมาณได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๗ แจ้งว่า อนุมัติให้เบิกจ่ายได้
 เป็นจำนวน ๗๔๖,๑๐๐ บาท สำหรับก่อตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย
 โดยเบิกจ่ายในงบดำเนินงาน ลักษณะค่าตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ ต่อมาวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๘
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือถึงสำนักงบประมาณ ขออนุมัติงบประมาณ งบกลาง รายการ
 เงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็นจำนวน ๑๔,๖๓๙,๕๐๐ บาท เพื่อใช้ในการดำเนินงาน
 ของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย แต่สำนักงบประมาณได้ประสานให้
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แจ้งเหตุผลเพิ่มเติมกรณีที่ไม่สามารถปรับแผนการใช้จ่ายงบประมาณปี
 พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้ และจัดทำประมาณการราคาต่อหน่วยของกิจกรรมตามที่ได้กำหนดไว้ในแผน
 และวิธีคิดงบประมาณให้ชัดเจน ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๔๘
 แจ้งสำนักงบประมาณว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่สามารถปรับแผนการใช้จ่ายงบประมาณได้
 เนื่องจากมีภารกิจในการดำเนินงานโครงการเพื่อสนองพระราชดำริ จึงขอทำความตกลงกับ
 สำนักงบประมาณเพื่อขอใช้งบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น
 ในวงเงิน ๑๔,๖๓๙,๕๐๐ บาท เพื่อดำเนินการก่อตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อม
 คลองเตย และในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะตั้งงบประมาณรายจ่ายต่อไป
 แต่สำนักงบประมาณได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๔๘ แจ้งว่า งบประมาณรายจ่าย
 ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ งบกลาง รายการเงินสำรองจ่ายเพื่อกรณีฉุกเฉินหรือจำเป็น
 มีจำนวนจำกัด และยังมีภารกิจในด้านอื่น ๆ ที่จำเป็นเร่งด่วนรอการจัดสรรอีกเป็นจำนวนมาก
 ประกอบกับผลการเบิกจ่ายงบประมาณตามงานโครงการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘
 (ไตรมาส ๒) ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก่อนข้างต้น จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พิจารณาทบทวน
 แผนการใช้จ่ายงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๘ จากงาน/โครงการ
 ที่ไม่สามารถดำเนินการได้หรือไม่เร่งด่วน สามารถชะลอได้ ไปดำเนินการในโอกาสแรกก่อน

โดยขอทำความตกลงในรายละเอียดกับสำนักงบประมาณอีกครั้งหนึ่ง สำหรับปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ สำนักงบประมาณได้จัดสรรงบประมาณเพื่อการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เป็นเงินจำนวน ๓,๙๑๕,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ใช้จ่ายงบประมาณไป ๓,๙๐๙,๒๓๙ บาท ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๐ สำนักงบประมาณได้จัดสรรให้เป็นเงินจำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ใช้จ่ายงบประมาณไป ๓,๔๖๕,๔๗๐ บาท และปีงบประมาณ ๒๕๕๑ สำนักงบประมาณได้จัดสรรให้เป็นเงินจำนวน ๑๔,๑๙๘,๔๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ใช้จ่ายงบประมาณไปเพียง ๑,๑๗๗,๐๐๖ บาท ข้อเท็จจริงปรากฏด้วยว่า ในวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๙ คณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ได้ประชุมติดตามความก้าวหน้าของการดำเนินการจัดตั้งศูนย์ฯ ซึ่งที่ประชุมได้มีการพิจารณาเรื่องที่ผู้ได้รับผลกระทบฯ ๑๐๕ คน ร้องเรียนขอให้นำเงินจำนวน ๒๕ ล้านบาท มาแบ่งเฉลี่ยกัน และยกเลิกการจัดตั้งศูนย์ดังกล่าว โดยได้วิเคราะห์ข้อดีและข้อเสียหากต้องนำเงินจำนวน ๒๕ ล้านบาท มาจัดสรรให้แก่ผู้ได้รับผลกระทบฯ ๑๐๕ คน ในจำนวนเท่า ๆ กัน ซึ่งที่ประชุม ได้มีมติให้เสนอผู้บริหารของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาต่อไป และเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือด่วนที่สุดถึงเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรีเสนอความเห็นกรณีที่มีการเรียกร้องดังกล่าว เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการว่า เพื่อเป็นการบรรเทาความเดือดร้อนและเพื่อให้โครงการนี้เกิดประโยชน์สูงสุดสำหรับประชาชนผู้ได้รับผลกระทบจากการระเบิดของสารเคมีที่คลองเตย เห็นควรกำหนดแผนการช่วยเหลือประชาชนดังกล่าว คือ ปีงบประมาณ ๒๕๕๐ กำหนดให้ค่าตอบแทนสำหรับผู้ได้รับผลกระทบฯ คนละ ๒๐,๐๐๐ บาท จำนวน ๑๐๕ ราย วงเงิน ๒,๑๐๐,๐๐๐ บาท และจัดตั้งกองทุนดูแลสุขภาพ วงเงิน ๒,๙๐๐,๐๐๐ บาท ปีงบประมาณ ๒๕๕๑ ถึง ปีงบประมาณ ๒๕๕๔ จัดตั้งกองทุนดูแลสุขภาพ วงเงินปีละ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการ ได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวประการใด หลังจากนั้นได้มีการประชุมคณะกรรมการอาชีวอนามัย และสิ่งแวดล้อมเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๐ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นประธาน ที่ประชุมได้มีการพิจารณากรณีที่กลุ่มผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีระเบิดที่บริเวณท่าเรือคลองเตยจำนวน ๑๐๕ คน เรียกร้องให้นำเงิน ๒๕ ล้านบาท ไปแบ่งปันกัน โดยไม่ต้องจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ซึ่งในขณะเดียวกันก็มีกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบ

อีกจำนวน ๒๗๕ ครั้วเรือน จากเหตุการณ์เดียวกันเรียกร้องให้จัดตั้งศูนย์ดังกล่าวเพื่อจะได้ดูแลประชาชนในชุมชนคลองเตย ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีมติให้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยตามมติคณะรัฐมนตรีต่อไป ไม่ควรนำเงินจำนวนดังกล่าวไปแบ่งให้ผู้ที่ได้รับผลกระทบ จำนวน ๑๐๕ คน ซึ่งผิดจากมติของคณะรัฐมนตรี และในวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการส่งมอบถ่ายโอนบทบาท ภารกิจ และทรัพย์สิน โครงการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยให้แก่กรุงเทพมหานคร โดยให้ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินงานต่อไป

เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวก ได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอทราบผลการพิจารณากรณีผู้ได้รับผลกระทบสารเคมีระเบิดที่ท่าเรือคลองเตย พ.ศ.๒๕๓๔ ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวก ได้ร้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดเชยเป็นค่าเสียหาย ค่าเสียโอกาส ขาดประโยชน์ตลอดระยะเวลา ๕ ปี ตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ - ๒๕๕๐ ตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ซึ่งเลขานุการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวก ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับเรื่องไว้พิจารณาแล้ว อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านี้ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้เป็นตัวแทนผู้ฟ้องคดีทั้งหมดและประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน มีหนังสือลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ร้องเรียนต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ ในฐานะหน่วยงานที่รับผิดชอบ ไม่ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดและพวกได้รับความเดือดร้อนจากปัญหาสุขภาพและการยังชีพ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งมีหน้าที่ต้องดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ที่ให้จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อให้การรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพแก่กลุ่มผู้ป่วยจากกรณีสารเคมีระเบิด จำนวน ๑๐๕ คน ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ - ๒๕๕๑ แต่บริหารจัดการงบประมาณไม่ครบถ้วนตามงบประมาณ ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท ที่ได้รับอนุมัติไว้ภายใต้กำหนดระยะเวลา ๕ ปี เนื่องจากได้มีการส่งเงินคืนคลังรวมเป็นเงินถึง ๑๔,๕๖๑,๖๘๕ บาท และยังปรากฏว่า ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยไม่สามารถให้การรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพแก่กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นการรักษาผู้ป่วยทั่วไป

มิใช่การรักษาโรคเฉพาะที่ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีระเบิดที่ทำเรือคลองเตยโดยตรง การบริหารจัดการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ จึงมิได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของมติคณะรัฐมนตรี และไม่มีประสิทธิภาพ แม้ต่อมาภายหลังได้มีการเจรจาจ่ายเงินชดเชยให้แก่กลุ่มผู้ฟ้องคดีทั้งหมด หลายครั้ง เช่น ในครั้งที่มีการร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งว่าจะดำเนินการ โดยปี พ.ศ. ๒๕๕๐ จ่ายค่าตอบแทนให้ผู้ได้รับผลกระทบ ๑๐๕ รายๆ ละ ๒๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๒,๑๐๐,๐๐๐ บาท และใช้งบประมาณตั้งกองทุนดูแลสุขภาพ ๒,๙๐๐,๐๐๐ บาท จากนั้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ - ๒๕๕๔ จะใช้งบประมาณอุดหนุนการจัดตั้งกองทุน เพิ่มเติมทุกปี ปีละ ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินที่ใช้ดำเนินงานตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ - ๒๕๕๔ ทั้งสิ้น ๒๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเหตุให้ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาสั่งยุติการพิจารณา เรื่องร้องเรียนของกลุ่มผู้ฟ้องคดี แต่หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับมิได้ดำเนินการตามแนวทาง ที่แจ้งไว้ดังกล่าว จนกระทั่งมีการถ่ายโอนศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมให้แก่ กรุงเทพมหานครดำเนินการแทนในเวลาต่อมา ซึ่งเป็นลักษณะของศูนย์บริการสาธารณสุขทั่วไป ของกรุงเทพมหานคร นอกจากนี้ในการเจรจาที่ประชุมคณะอนุกรรมการด้านสุขภาพอนามัย และผู้สูงอายุ ผู้พิการ เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับไปพิจารณา เพื่อหาแนวทางการจ่ายเงินชดเชยให้แก่กลุ่มผู้ฟ้องคดี แต่ต่อมาปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่อาจดำเนินการให้แก่กลุ่มผู้ฟ้องคดีได้แต่อย่างใด พฤติการณ์ดังกล่าวแสดงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่พยายามที่จะเยียวยาแก้ไขปัญหาให้แก่กลุ่มผู้ฟ้องคดี อีกทั้งยังพยายามให้กลุ่มผู้ฟ้องคดี ยอมรับแนวทางที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการไปแล้ว คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ จึงเห็นว่า การบริหารจัดการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๓ มิได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ ของมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ฟ้องคดีทั้งหมดและพวก จึงมีมติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณามีมติจ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้แก่กลุ่มผู้ได้รับ ผลกระทบจากเหตุการณ์สารเคมีระเบิดที่ทำเรือคลองเตยเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๔ จำนวน ๑๐๕ ราย ตลอดจนให้การรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพแก่กลุ่มผู้ฟ้องคดีเป็นการเฉพาะ โดยต้องจัดให้มี แพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมเพื่อการดังกล่าวด้วย โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการดังกล่าวภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงานของคณะกรรมการฯ ซึ่งสำนักงาน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งผลการ

พิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ พร้อมทั้งได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๕๒ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาดำเนินการต่อไป ต่อมาผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน ฟ้องคดีภายในระยะเวลาการฟ้องคดีหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามคำฟ้องข้อหาที่หนึ่งซึ่งเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องคดีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติข้างต้น แต่ข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่า ตัวแทนของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน ได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอทราบผลการพิจารณา โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินชดเชยค่าเสียหายที่ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมล่าช้าด้วย แต่ไม่ได้รับคำชี้แจง โดยปรากฏว่า ต่อมาผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งตัวแทนผู้ฟ้องคดีแต่เพียงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน นำคดีมาฟ้องเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว อย่างไรก็ตาม โดยที่ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม หรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเอง หรือคู่กรณี

มีคำขอศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้ ซึ่งตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ได้ให้คำนิยาม “ประโยชน์แก่ส่วนรวม” หมายความว่า ประโยชน์ต่อสาธารณะหรือประโยชน์อันเกิดแก่การจัดทำบริการสาธารณะหรือการจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภค หรือประโยชน์อื่นใดที่เกิดจากการดำเนินการหรือการกระทำที่มีลักษณะเป็นการส่งเสริมหรือสนับสนุนแก่ประชาชนเป็นส่วนรวมหรือประชาชนส่วนรวมจะได้รับประโยชน์จากการดำเนินการหรือการกระทำนั้น สำหรับกรณีของคดีนี้ หากศาลรับคดีไว้พิจารณาและมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ดำเนินการต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยมีแพทย์ที่เชี่ยวชาญสามารถดำเนินการให้การรักษาพยาบาลได้ทุกวัน ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔ คน นอกจากผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔ คนจะได้รับบริการดังกล่าวแล้ว ประชาชนส่วนรวมย่อมมีโอกาสได้รับบริการจากศูนย์ดังกล่าวด้วย กรณีจึงถือว่าคำฟ้องคดีนี้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ศาลปกครองจึงมีอำนาจรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาได้

ส่วนคำฟ้องข้อหาที่สอง ซึ่งเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันกำหนดให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวก ได้มีหนังสือลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชำระเงินชดเชยค่าเสียหายที่ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมล่าช้า ซึ่งผู้แทนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ แจ้งตัวแทนผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาแล้ว แต่ไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ได้ปฏิบัติตามคำร้องเรียนของตัวแทนผู้ฟ้องคดี การที่ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔ คน นำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ จึงยังไม่พ้นระยะเวลาการฟ้องคดี

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหมด หรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหมด ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดหรือไม่ เป็นจำนวนเท่าไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๒ บัญญัติว่า กระทรวงสาธารณสุข มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการสร้างเสริมสุขภาพอนามัย การป้องกัน ควบคุม และรักษาโรคภัย การฟื้นฟูสมรรถภาพของประชาชน และราชการอื่นตามที่มิใช่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงสาธารณสุขหรือส่วนราชการที่สังกัดกระทรวงสาธารณสุข และมาตรา ๔๓ บัญญัติว่า กระทรวงสาธารณสุข มีส่วนราชการ ดังต่อไปนี้ ... (๔) กรมควบคุมโรค ... นอกจากนี้พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า กระทรวงมีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุง กระทรวง ทบวง กรม มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับบทบัญญัติ มาตรา ๑๑ ในกระทรวงหนึ่ง ให้มีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย และผลสัมฤทธิ์ของงาน ในกระทรวงให้สอดคล้องกับนโยบายที่คณะรัฐมนตรีแถลงไว้ต่อรัฐสภาหรือที่คณะรัฐมนตรีกำหนดหรืออนุมัติ โดยจะให้รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเป็นผู้ช่วยสั่งและปฏิบัติราชการก็ได้ มาตรา ๓๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า กรมมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับราชการของกระทรวงตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการของกรม หรือตามกฎหมายว่าด้วยอำนาจหน้าที่ของกรม นั้น วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรมหนึ่งมีอธิบดีคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการ และรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของกรมให้เกิดผลสัมฤทธิ์และเป็นไปตามเป้าหมาย แนวทาง และแผนการปฏิบัติราชการของกระทรวงและในกรณีที่มีกฎหมายอื่น กำหนดอำนาจหน้าที่ของอธิบดีไว้เป็นการเฉพาะ การใช้อำนาจและการปฏิบัติหน้าที่ ตามกฎหมายดังกล่าวให้คำนึงถึงนโยบายที่คณะรัฐมนตรีแถลงไว้ต่อรัฐสภาหรือที่คณะรัฐมนตรีกำหนด หรืออนุมัติ และนโยบาย แนวทาง และแผนการปฏิบัติราชการ

ของกระทรวงด้วย จากบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าวข้างต้นจึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามที่กฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม และระเบียบบริหารราชการแผ่นดินกำหนด ซึ่งรวมถึงหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด หรืออนุมัติด้วย

สำหรับกรณีของคดีนี้ ตามที่คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ให้จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยนั้น ก็เพื่อให้การรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพผู้ป่วยจากกรณีสารเคมีระเบิดที่คลองเตย เมื่อวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๓๙ โดยไม่คิดค่าบริการ และให้ผู้ป่วยได้รับการดูแลรักษาพยาบาลต่อเนื่องกันเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๕ ปี โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ แต่คณะรัฐมนตรีไม่ได้กำหนดรูปแบบ วิธีดำเนินการ รวมทั้งวงเงินงบประมาณ จึงอยู่ในดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า จะดำเนินการอย่างไรเพื่อให้สามารถทำการรักษาพยาบาลและฟื้นฟูสุขภาพผู้ป่วยได้ตามระยะเวลาที่มติคณะรัฐมนตรีกำหนด ซึ่งการที่จะดำเนินโครงการศูนย์ดังกล่าว นั้น จะต้องประกอบไปด้วยแผนการดำเนินงาน สถานที่ วัสดุอุปกรณ์ บุคลากร และสิ่งสำคัญคือเงินงบประมาณ ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย จึงไม่อาจถูกจัดตั้งขึ้นได้ในทันทีทันใด ต่างจากการให้เงินช่วยเหลือ เพียงแต่จัดสรรงบประมาณ และเบิกจ่ายเงินให้แก่ผู้ได้รับผลกระทบ ก็เป็นอันเสร็จสิ้นภาระหน้าที่ สำหรับกรณีการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มอบหมายให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการตามที่ได้รับมอบหมาย เริ่มตั้งแต่พิจารณาหาสถานที่ตั้งศูนย์ฯ โดยที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย เพื่อให้การรักษาพยาบาลและฟื้นฟูผู้ป่วยเป็นเวลาเพียง ๕ ปี จึงไม่จำเป็นต้องก่อสร้างอาคารถาวร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงประสานงานไปยังกรุงเทพมหานคร ขอใช้สถานที่บางส่วนของศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย เพื่อใช้เป็นที่ตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย และได้มอบหมายให้สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมเป็นหน่วยงานหลักในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย ให้มีหน้าที่หลักในการบริหารจัดการเพื่อให้เกิดการดำเนินงานของศูนย์ฯ คณะกรรมการดังกล่าวได้ประชุมพิจารณาหาแนวทางการดำเนินการดูแลสุขภาพผู้ป่วยที่ได้รับ

ผลกระทบจากสารเคมีระเบิดที่คลองเตย รวมทั้งพิจารณาการจัดตั้งศูนย์ฯ และได้มีคำสั่งแต่งตั้ง คณะทำงานด้านต่างๆ รวมทั้งคณะทำงานด้านการแพทย์เพื่อวางแผนด้านการรักษา ในขณะเดียวกัน สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมได้เสนอแผนงาน เตรียมคณะแพทย์ วัสดุอุปกรณ์ และรายชื่อผู้ที่ได้รับผลกระทบที่จะรับการตรวจร่างกาย กำหนดเวลาการตรวจร่างกาย รวมทั้งวางแผน การจัดระบบส่งต่อผู้ป่วยเพื่อไปรับการรักษาจากแพทย์เฉพาะทาง ซึ่งต่อมาเมื่อวันที่ ๑๖ - ๑๙ และ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ ได้เริ่มตรวจร่างกายผู้ที่ได้รับผลกระทบ มีผู้เข้ารับการตรวจร่างกายเบื้องต้น จำนวน ๙๖ คน จากจำนวน ๑๐๕ คน พบผู้ป่วยวัณโรคปอด จำนวน ๙ ราย ซึ่งได้รับการรักษาอยู่แล้ว ที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ผู้ป่วยโรคผิวหนัง ๑๗ ราย สำนักโรคจากการประกอบอาชีพและสิ่งแวดล้อมจึงได้เชิญแพทย์ผู้เชี่ยวชาญทางโรคผิวหนังจากสถาบันโรคผิวหนัง ไปตรวจรักษาที่ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย นอกจากนี้ได้เชิญจิตแพทย์จากสถาบัน จิตเวช โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ ไปประเมินสุขภาพจิตของผู้ที่ได้รับผลกระทบ เพื่อทำการรักษาหรือฟื้นฟูและเฝ้าระวังต่อไป ในส่วนของเงินงบประมาณสำหรับการดำเนินการ จัดตั้งศูนย์ฯ ก็ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ขอจัดสรรเงินงบประมาณจากสำนักงบประมาณตั้งแต่ ปีงบประมาณ ๒๕๕๗ เป็นต้นมา ซึ่งในปีแรกของการดำเนินการก็ได้รับจัดสรรงบประมาณ เพียงเล็กน้อย ส่วนในปีที่สองก็ไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณสำหรับโครงการนี้ โดยสำนักงบประมาณ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรับแผนการใช้จ่ายงบประมาณประจำปี ๒๕๕๘ จากงานโครงการ ที่ไม่เร่งด่วน และสามารถชะลอได้ เพื่อนำเงินมาใช้ในโครงการนี้ก่อนเป็นลำดับแรก แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาแล้ว ไม่อาจดำเนินการปรับแผนการใช้จ่ายงบประมาณประจำปีตามความเห็น ของสำนักงบประมาณได้เนื่องจากต้องดำเนินโครงการอื่นที่มีความจำเป็น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้นำเงินงบประมาณประจำปีที่ตั้งไว้สำหรับกิจกรรมตามปกติไปใช้จ่ายสำหรับโครงการจัดตั้ง ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย จึงไม่ใช้กรณีการใช้จ่ายงบประมาณผิดประเภท หรือผิดวัตถุประสงค์แต่อย่างใด เมื่อไม่ได้รับการจัดสรรงบประมาณที่เพียงพอ จึงไม่อาจจัดหา อุปกรณ์ทางการแพทย์ที่เทียบพร้อมเท่าสถานพยาบาลในระดับตติยภูมิได้ การจัดตั้งศูนย์ฯจึงไม่อาจ ดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงได้ตามวัตถุประสงค์ของมติ คณะรัฐมนตรี การให้บริการแก่ผู้ป่วยจึงต้อง เป็นไปตามศักยภาพของศูนย์ฯ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ประสานงานขอรับการสนับสนุน จากศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ของกรุงเทพมหานคร ได้วางแผนการตรวจรักษา

โดยได้เริ่มจากการตรวจคัดกรองผู้ป่วย ตั้งแต่วันที่ ๑๖ - ๑๙ และ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ โดยมีผู้ไปรับการตรวจ ๙๖ คน ผลการตรวจคัดกรองปรากฏว่า มีผู้ป่วยเป็นวัณโรค ๙ ราย และผู้ป่วยโรคผิวหนังจากสารเคมีเพียง ๑๗ ราย และคณะกรรมการจัดตั้งศูนย์ฯ ได้ประชุมติดตามการดำเนินโครงการตลอดมา จากข้อเท็จจริงดังที่กล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่าได้มีการดำเนินการเพื่อทำการจัดตั้งบริหาร และจัดการศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยอย่างต่อเนื่อง จึงมีอาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองฝ่ายที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ สำหรับกรณีที่ถูกฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน อ้างว่า แม้จะมีการจัดตั้งศูนย์ฯ แต่ไม่สามารถรักษาผู้ป่วยจากกรณีสารเคมีระเบิดได้จริง แต่เป็นการรักษาโรคทั่วไป เนื่องจากไม่มีแพทย์เฉพาะทางไปทำการตรวจรักษา และตรวจรักษาเพียงสัปดาห์ละ ๑ วัน เป็นเวลาสั้นๆ เท่านั้น เห็นว่า แม้ศูนย์ดังกล่าวจะไม่มีแพทย์ที่เชี่ยวชาญเฉพาะทางไปประจำก็ตาม แต่ก็มีการวางแผนการจัดระบบการรักษาและส่งต่อผู้ป่วยให้ได้รับการรักษาจากแพทย์เฉพาะทาง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสถานพยาบาลในสังกัดหลายแห่ง บางแห่งเป็นสถานพยาบาลเฉพาะทาง เช่น สถาบันโรคผิวหนัง สถาบันมะเร็งแห่งชาติ สถาบันจิตเวช โรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา เป็นต้น นอกจากนี้จำนวนผู้ป่วยที่ไปขึ้นทะเบียนรับการรักษา มีเพียง ๑๐๕ คน ซึ่งนับว่าไม่มากเมื่อเปรียบเทียบกับผู้ป่วยที่ไปขอรับการรักษาในสถานพยาบาลของรัฐต่างๆ ไป ในแต่ละวัน และในจำนวนผู้ป่วยที่ขึ้นทะเบียนไว้ ก็มีผู้ไปรับการตรวจคัดกรอง จำนวน ๙๖ คน ผลการตรวจคัดกรองปรากฏว่า มีผู้ป่วยเป็นวัณโรค ๙ ราย และผู้ป่วยโรคผิวหนังจากสารเคมีเพียง ๑๗ ราย จำนวนผู้ป่วยดังกล่าวไม่มากถึงขนาดที่ทำให้ศูนย์ต้องเปิดทำการรักษาเป็นประจำทุกวัน และตลอดทั้งวัน ประกอบกับยังมีศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ของกรุงเทพมหานคร ที่ให้การรักษาพยาบาลเป็นประจำทุกวันด้วย การกำหนดวันใดวันหนึ่งเป็นวันตรวจรักษาถือว่าเหมาะสม ทั้งนี้ เนื่องจากในแต่ละวัน นอกจากผู้รับผลกระทบกรณีสารเคมีระเบิดที่คลองเตยแล้ว ยังมีประชาชนที่ต้องการรับการรักษาจากแพทย์ตามสถานพยาบาลในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกมากมาย

มีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองฝ่ายปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่คณะกรรมการได้มีมติตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตย

เพื่อทำการรักษาพยาบาลและฟื้นฟูผู้ป่วยที่ได้รับผลกระทบจากสารเคมีระเบิดที่คลองเตย เป็นเวลา ๕ ปี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ เพิ่งเริ่มดำเนินการดังกล่าวในปี ๒๕๔๗ โดยมีการตรวจร่างกายผู้ป่วยเบื้องต้น เมื่อวันที่ ๑๖ - ๑๙ และ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗ ห่างจากวันที่คณะรัฐมนตรีมีมติเป็นเวลาเกือบ ๒ ปี จึงถือว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ ก็ยอมรับว่าการดำเนินการดังกล่าวล่าช้า แต่อย่างไรก็ตามโดยที่การจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตย จำเป็นต้องใช้เงินงบประมาณจำนวนมาก เมื่อได้มีการใช้งบประมาณ เพื่อการจัดตั้งศูนย์ฯ ไปแล้วจำนวนหนึ่ง และได้พ้นระยะเวลา ๕ ปี ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยปัจจุบันได้มีการถ่ายโอนภารกิจของศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยให้แก่ ศูนย์บริการสาธารณสุขที่ ๔๑ คลองเตย ของกรุงเทพมหานคร ดำเนินการต่อไป ประกอบกับ จากการตรวจสุขภาพของประชาชนที่ได้รับผลกระทบ ปรากฏว่ามีผู้ป่วยวัณโรคเพียง ๙ ราย โรคผิวหนังเพียง ๑๗ ราย และปัจจุบันประชาชนสามารถใช้บริการหลักประกันสุขภาพ (บัตรทอง) ได้แล้ว ศาลจึงไม่อาจออกคำสั่งบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ดำเนินการเพื่อให้ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์ และสิ่งแวดล้อมคลองเตยมีแพทย์ที่เชี่ยวชาญพร้อมที่จะทำการรักษาพยาบาลผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน ได้ทุกวัน ตามคำขอข้อ ๑ ของผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน

ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยต่อไปคือ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ปฏิบัติหน้าที่ในการ จัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยล่าช้าเกินสมควร เป็นการกระทำละเมิด ต่อผู้ฟ้องคดีทั้ง ๔๑ คน หรือไม่ เห็นว่า กรณีที่จะถือว่าเป็นการกระทำละเมิด นั้น จะต้องเป็น กรณีที่เข้าหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้น ทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น จึงมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาประเด็นแรกว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่จงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดได้รับความเสียหายหรือไม่ เห็นว่า ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่ได้ดำเนินการต่างๆ เพื่อให้มีการจัดตั้ง ศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยมาโดยต่อเนื่อง ย่อมไม่จงใจทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งหมด ได้รับความเสียหาย และไม่ปรากฏพฤติการณ์ใดที่ทำให้เห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสี่กระทำการ

โดยประมาณเส้นเลือดในการปฏิบัติหน้าที่ และแม้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจะดำเนินการจัดตั้งศูนย์ฯ ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และไม่มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางไปประจำที่ศูนย์ฯ ก็ตาม แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองก็ได้มีการวางแผนการจัดระบบการรักษาและส่งต่อผู้ป่วยให้ได้รับการรักษาจากแพทย์เฉพาะทาง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีสถานพยาบาลในสังกัดหลายแห่ง เช่น โรงพยาบาลราชวิถี โรงพยาบาลนพรัตน์ราชธานี โรงพยาบาลเลิดสิน สถาบันมะเร็งแห่งชาติ สถาบันโรคผิวหนัง สถาบันโรคทรวงอก เป็นต้น ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดสามารถเข้ารับการรักษายาบาลจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งหมดอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยล่าช้าทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้ง ๙๑ คน ต้องดิ้นรนไปขอรับการรักษาตามโรงพยาบาลที่มีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง ซึ่งไม่สามารถใช้บัตรประกันสุขภาพได้ จึงต้องเสียเงินค่ารักษา เสียเวลาในการทำมาหากิน และเสียค่าพาหนะเดินทาง จึงไม่อาจรับฟังได้ ความเสียหายดังกล่าวไม่ได้เกิดจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจัดตั้งศูนย์อาชีวเวชศาสตร์และสิ่งแวดล้อมคลองเตยล่าช้า กรณีจึงไม่เข้าหลักเกณฑ์การกระทำละเมิดตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งหมด จึงไม่มีเหตุที่ต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งหมด

พิกษายกฟ้อง

นางวาสนา จันทราภรณ์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายสัมฤทธิ์ อ่อนคำ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นายไพรัช โตสวัสดิ์
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายจรัสศักดิ์ จีรวดี

